ІНДЕКС 74283

4 '97

ЛЕЛЬ

ЖУРНАЛ ПРО КОХАННЯ

Порнографія Українця
Сповідальна повість

Як звести з розуму коханця
Лекторій для жінок

Періодика

Киця мамі не скаже
З пасіки Діда Андрія

Про бравого козарлюгу
Еротична казка

®ЛЕЛЬ

ЛИПЕНЬ-СЕРПЕНЬ

ІЛЮСТРОВАНИЙ
ЛІТЕРАТУРНО-ХУДОЖНІЙ
ТА НАУКОВО-ПОПУЛЯРНИЙ
ЖУРНАЛ ПРО КОХАННЯ

№ 4 (33) 1997

Засновник і видавець — фірма "Деркул" (свідоцтво про реєстрацію: серія КВ, №848 від 22.07.94). Журнал видається з червня 1992 року.

З 1994 року редакція також видала 18 номерів журналу "Лель-ревю»; передплатний індекс 74288.

Головний редактор
Сергій Чирков.

Заступник головного редактора
Валентина Чиркова.

Головний художник
Олександр Міхнушев.

Редактор відділу ілюстрацій
Ярослав Любавін.

Редактор відділу літератури
Володимир Митрофанов.

Редактор відділу фольклору і літературних раритетів
Микола Сулима.

Начальник відділу реклами
Ольга Морєва.

Начальник відділу реалізації
Валентина Корейба.

Художній редактор
Віталій Крюков.

Літературний редактор
Валентина Митрофанова.

Макет: Ярослав Любавін.

Фото:
1-а стор. обкладинки — Гліб Тюппа;
постер — Валерій Скляренко;
4-а стор. обкладинки — Юрій Юхацков.

Підписано до друку 14.11.97
Тираж — 16000 примірників.
Ціна договірна.

Адреса редакції: 254119, Київ-119, вул. Дегтярівська, 38—44, "Лель".
Телефон/факс: (044) 211-02-68.

Сканування і обробка ілюстрацій, набір, верстка комп'ютерного центру фірми "Деркул".
Тел.: (044) 211-06-90.

Друк — рекламно-видавниче підприємство «Такі справи».
Тел.: (044) 446-10-31, 446-61-55.

Фотографії, вміщені в журналі, не є прямими ілюстраціями до текстів. Відповідальність за зміст і достовірність рекламної інформації несе рекламодавець.
При передруку матеріалів посилання на журнал "Лель" обов'язкове.

© «ЛЕЛЬ», 1997.
Індекс 74283.

Микола Мухоїд

У СЯЙВІ НАГОТИ

ПАННО НАШОГО СЕРЦЯ

Весенней ночью
думай обо мне.
Є.Євтушенко

Про мене думай збуджено
вночі,
про мене думай свято
і роками,
про мене думай і мені мовчи,
щоб наша віра тішилась
вінками.

Не хочу я, щоб думала ти
вдень,
не хочу я, жорстокий
і шалений,
бо дуже хочу, коли день піде,
щоб думала всю ніч лише
про мене.

Про мене думай і не обіцяй,
про мене думай
надзвичайно вільно,
бо вдень належим людям
до кінця,
а уночі буваєм нероздільні.

Тому слова оці тобі однаї,
і від знемоги інших слів
не маю,
звертаюсь я у сні і не у сні,
але до тебе все-таки
звертаюсь.

Про мене думай збуджено
вночі,
про мене думай свято
і роками,
про мене думай і мені мовчи,
щоб наша віра тішилась
вінками.

ПАННО КАЛИНОВОГО КВІТУ

Між сонцем і землею
мені належиш ти,
коли цвітеш моєю
весною наготи.

У щирості
нестримній,
бездонна, як життя,
овальностями ліній
даруєш почуття.

Між сонцем і землею,
у безнастань вогні,
квітучістю твоєю
палаю, неземний.

У рідності пекучій,
яка без берегів,
знаходим неминуче
утрачені борги.

Між сонцем і землею
мені палаєш ти
калиною моєю
у сяйві наготи.

ПАННО В ПОЛИНАХ

Цю ніч мені бездонну
подарує
навік кохана, що печально
жде,
коли чекання зустрічі чатує
в тривалій неминучості
щодень.

Вона поверне глибини
безодню,
цілющу повінь серця донесе,
тому бажаю я її сьогодні,
жагучу від цілунків до пісень.

Цю ніч мені кохана подарує,
і в ніч оцю, нестримний
назавжди,
своє я серце у її відчую
жагучості натхненним
молодим.

Вона безмежна рідністю
земною,
бо спрагою глибока
без вагань,
як дивиною щедрого напою,
спливатиме у вічність
дорога.

Цю ніч мені бездонну
подарує
уже кохана, що, як ніч, гірка,
коли пекуче ніжить і цілує,
і завмирає у моїх руках.

Марія Тищенко

ТИ ЗАПИТАЙ МОЄ ІМ'Я

«Лель» для мене — хвилюючий співрозмовник, привабливий не тільки зовні, але й цікавий за змістом. І мені захотілося розповісти йому про своє. Протягом багатьох років вела і веду інтимні щоденники. Маю еротичний альбом самої себе. Мої вірші друкувалися в газетах і журналах. За освітою — філолог. Живу і працюю в Києві. Серйозно і з любов'ю ставлюся до поезії.

НЕЗАБУДКА

Ти не йди між тими
холодної краси лілеями:
у них стебла — як пута,
що не вміють бути ласкавими.
Не заблудись між пишними
трояндами:
Вони колючі, а не ніжні.
Не поспішай
на запах матіоли,
бо вночі лиш
одурманить тебе,
а ранком і не гляне.
Ти зупинись переді мною
і запитай моє ім'я,
я — незабудка твоя.

* * *

Як усі,
ти знаєш мене
по імені.
Слова такі буденні,
такі втримані.
О, коли б
стривожено, нежданно
Зірвалось з уст твоїх:
«Кохана...»

* * *

Віддатись пристрасті
шалено, до знемоги!
Змія спокусу браму відчиняє...
Ми йдемо вдвох у ніч.
І я не знаю,
Чи вранці Бог нас вижене
на землю,
Немов Адама й Єву з раю.

* * *

Така пронизлива краса —
І незвичайна, і правдива!
На віях вечора — роса,
Маленьке полохливе диво.
Тендітні гілочки тонкі
На грані вечора і ночі.
І ледь окреслені бруньки —
Дівочі груди непорочні.

* * *

О, як я довго буду забувати!..
До споминів про тебе вічно йтиму.
Не знаю я — чи будеш ти шукати
Ту дівчину з тривожними очима.
І все ж ти подивись лише: стою
У погляді твоєму на краю... ♥

ПЕРША НІЧ

Оповідання

Михайло Могилянський

НАРЕЧЕНА

КОНДУКТОР чомусь не запалював свічок, і в тісному купе ставало темно: темрява, здавалось, виповзала з усіх кутків, навіть вливалась у вікно, через яке, лежачи на канапі, видно було стемніле небо, а з нього вже кліпали ласкаві зорі... Чи то від одноманітного залізного торохтіння, чи, може, й від настільки ж одноманітних, хоча й приємних, теплих мрій, — поважчали повіки дівочих очей, і сон вже готувався прийняти дівчину в свої обійми. Але раптом неспокій опанував дівчину, вона нервово підвела голову, а коли зараз же знов опустила її на подушку, сон уже відлетів від очей. З темного кутка супроти неї горіли блискучі очі, наче прикуті до її очей. Пильний погляд тих гарячих очей дівчина примітила ще вдень, коли, балакаючи з випадковою сусідкою, оповідала їй про себе, що тільки оце скінчила останні іспити на жіночих курсах і тепер їде на південь до нареченого і що шлюб має одбутись зараз по її приїзді... Пам'ятала дівчина, що при тому якийсь чудний усміх злегка торкав пухкі, ніжні губи і ховавсь у м'якій русявій бороді. А очі ні на одну мить не втрачали своєї замисленої мрійної серйозності, і від гарячої пильності їх погляду дівчині ставало ніяково. Щоби збутись тієї ніяковості, в якій не було, одначе, нічого ображаючого, нічого навіть неприємного, дівчина навмисне не дивилась у бік незнайомця, — хоч і вабило щось стріватися з пильним поглядом тих гарячих мрійних очей, — та намагалась забутись у балачці з сусідкою. За півгодини сусідка вийшла з вагона на якійсь станції, і дівчина одна лишилась в купе з незнайомцем. Тепер, коли в темряві не можна було бачити лиця незнайомця, дівчина не могла того лиця собі добре уявити, але наче бачила чудний усміх, що злегка торкав пухкі, ніжні губи і ховався у м'якій русявій бороді. Не почуваючи тепер ніяковості —темрява робила більш сміливою, — вона не могла одвести очей від тих очей, що палали жагучим полум'ям і наскрізь пронизували її. Сон відлетів від якогось неспокою, що хвилями пробіг по всьому її тілу, але потім під гіпнотизуючим поглядом гарячих очей стих неспокій, і солодка утома опанувала її всю. Даремне силкувалась дівчина, наче почувши якусь небезпеку, змагатись з властю того гіпнозу. Як потопаючий за соломину, вхопилась вона за згадку про нареченого, дума-

Фото: Юрій Юхацков

ла про шлюб, що швидко мав одбутись, уявляла собі лише нареченого... Але дивна річ! Згадка про шлюб оддавала чогось холодним, була навіть неприємна, лиця ж нареченого вона не могла собі уявити... З-під його брів виглядали гарячі мрійні очі незнайомця, ніжні, пухкі губи з чудним усміхом не давали уявити, які губи в нареченого... Тривогою здригнуло серце дівчини, і знов хвилі неспокою пробігли по всьому тілу. Але знов мусила скоритись гіпнотизуючому поглядові: набігли нові хвилі, і в них потонула тривога, а з нею і згадка про нареченого, і мислі про шлюб... Солодка утома все більш опановувала всім тілом, не тільки не хотілось уже змагатися з властю гіпнотизуючого погляду, але почуття тієї власті сповняло радістю... І нічого дивного не було вже для дівчини, коли незнайомець підвівся зі своєї канапи, наблизився до неї, тихо взяв її тремтячу руку і почав укривати її гарячими поцілунками. Вона не протестувала, бо незвичайне почуття тепла розлилось по всьому тілі і захопило її, бо мусила скоритись власті гіпнотизуючого погляду...

Десь недалеко стукнули двері і почулись важкі кроки кондуктора, що йшов запалювати свічки.

Світло не увільнило дівчини з-під власті гіпнотизуючого погляду, ледве-ледве ворухнулась десь думка про незвичайність події, ворухнулась і зникла без сліду. Ще не стихли кроки кондуктора, як її руку знов узяв незнайомець і знов опалив її шаленими поцілунками. Тепер, у світлі блимаючої свічки, дівчина бачила його гарне, трохи строге обличчя, з якого пристрасть стерла усі фарби, укривши смертельною блідістю. Великі темні очі горіли скоряючою жагучістю, яка розметала б усі перепони. Але дівчина не ставила ніяких перепон, напівпритомна, вона тільки наче у сні помітила красу його обличчя і без слів віддалась його поцілункам, від яких разом з тілом спалахнула й душа. Могутні хвилі несли її до світлих берегів радості. Вже не тільки руки, а й очі, лоб, шию укривав він поцілунками, душа і тіло її тремтіли, ждучи тієї хвилини, коли його пухкі, ніжні губи торкнуться її жагучих вуст і зіллються з ними в довгім поцілунку, перетворюючи дві істоти в одну, — як раптом розлігся протяжний свист локомотива, поїзд пішов, здержуючи хід, а потім і став на якійсь станції... Коли поїзд рушив далі, знову застукали двері, пройшов кондуктор, називаючи N, велике губернське місто, до якого лишалося хвилин 15. Незнайомець їхав до N, через 15 хвилин він мусив вийти з вагона... Він став перед дівчиною на коліна і цілував її очі, і, душу пронизуючи гіпнотизуючим поглядом, як власть маючий, казав, що так розлучитись вони не можуть, що вона повинна вийти з ним з вагона, що... Але у дівчини давно вже не було своєї волі, її душу затопили хвилі великої непереможної пасивності, великої радості безмежної покори. Її воля цілком належала його волі, і скоритися їй було для неї невимовним щастям. Вона не тільки належала йому, вона належала йому, як рабиня...

Через 15 хвилин вони вийшли з вагона в N (додому на село йому треба було їхати ще верстов з 20) — і, взявши критий екіпаж, поїхали в готель. Стояла тепла травнева ніч, накрапав дощик, і пахощі акацій та жасмину від того ще зміцніли й кружили голову. Дівчина тихо сиділа, притулившись у темному куточку екіпажа, а він цілував її руки, пригортав її міцно до себе, і від того росла її страшенна утома, все тіло здавалось налитим оловом. Хотілося просити його бути близько, але дати їй хоч на одну мить спочити, вона засне на одну, тільки на одну хвилину. Нарешті, справді, трохи задрімала, а він усе тихо цілував її руки...

Ледве переставляючи ноги, зійшла вона на другий поверх отелю; ледве діждала, поки номерний послав постелю, вийшов... Але тоді раптом несподівано сталася з нею метаморфоза: вихор захоплюючої пристрасті не лишив і сліду недавньої утоми. Досі весь час пасивна, вона почула в собі незвичайну енергію і силу. Дике шаленство блиснуло в досі темних очах. Вона почала не скидати, а зривати з себе одежу, зірвала все, навіть білизну. Незнайомець ледве поспівав за нею. Пропасниця жаги била тіло і душу дівчини, й, заплющивши очі, вона пірнула в безодню дикої пристрасті й шалених обіймів. Душа і тіло спалахнули зо всіх боків...

Дві години бушував вихор дикої оргії. Потроху пасивність почала опановувати ним. А її вогонь не вгасав: ніжно цілувала вона йому очі, лоб, щоки, свою жагу силкувалась

передати в нього... Тихесенько торкалась губами до тих куточків його вуст, і знов у ньому займався вогонь. Дике шаленство сповняло тоді всю її істоту, лилось через край непереможним, словом, чоловічим невимовним раюванням...

Нарешті стомлений оргією, він заснув уже тоді, коли ранок віддавна дивився у вікна. Тоді вона тихо встала і, поспішаючи не менше, мабуть, того, як тоді, коли роздягалась, зібрала всі свої речі й одяглась. Найшла клаптик паперу й олівець і написала: «Прощай на віки вічні. Не

шукай мене ніколи. Спасибі»... І хотіла йти. Але оглянулась, підійшла до ліжка, хвилину придивилась до його гарного стомленого обличчя, потім тихо схилилась і без усякої жаги, ніжно поцілувала в уста. Чудний усміх злегка торкнув пухкі ніжні губи і поповз у м'яку русяву бороду...

Вона вийшла.

Був чудовий весняний ранок; сонце тільки-но сходило, усміхаючись тому святу землі, що відбулося зо всією розкішшю... Пташиний хор дзвенів славу сонцю і життю... Біля отелю дрімав один візник. Дівчина розбудила його й звеліла везти себе до вокзалу. Весь час в її серці теж дзвеніла слава сонцю і життю...

До поїзда на південь лишалося з півгодини. Дівчина пройшла до телеграфу і дала депешу нареченому — одне слово: «Їду», — потім умилась в уборній, усміхнулась сама собі, побачивши своє стомлене, але щасливе лице в дзеркалі, випила склянку кави, а тим часом прийшов поїзд. А як тільки увійшла в купе і лягла на канапу, сон не примусив себе ждати. Заснула, мов пірнула в темну безодню. А вві сні чомусь посміхалась...

. . . . . .

Минув день, минула й ніч, знову піднялось над землею сонце, усміхаючись чистоті й буйній радості свята відродження життя. Поїзд підходив до маленької станції серед зеленого степу. Біля станції дівчина угледіла старосвітський екіпаж, запряжений чотирма кіньми. На початку перону стояв зовсім ще молодий парубок з букетом білих троянд у руці і пильно дивився на вікна поїзда. Поїзд пробіг повз нього, а вагон, в котрому їхала дівчина, здержував хід на другому кінці перону. Ще не зовсім спинився поїзд, як дівчина вискочила на перон. Наречений помітив її і, простягаючи букет білих троянд, йшов до неї. І наречена йшла назустріч своєму нареченому, вся облита скісними ще променями веселого весняного сонця, з ясною усмішкою на обличчі, вся сіяюча, як сонце, чиста й непорочна. ♥

1916

БУВ колись в одного молодого господаря солдат — бравий козарлюга. Жив собі, горя не знаючи. І робота у нього була нехитра: поливати дерево, яке стояло у господаря біля хати. Коли ж те дерево чомусь усохло, став поливати великий розлогий кущ, який ріс неподалік. Інколи солдат будив господаря вранці, за що той брався гладити його по голівці і ніжно примовляв:

— Ого! Який ти вже у мене виріс!

Але дуже не любив господар, коли його будили посеред ночі. Він починав стогнати і від безсилої люті кидався на ліжку, проклинаючи все на світі. Доходило навіть до того, що брав солдата за комір і змушував присідати — раз-два! — аж поки той, зморений і впокорений, не падав господареві між ноги. Але здебільшого молодець спав.

Таке одноманітне, бездільне життя швидко стало набридати. Ох, як хотілося солдатові подивитися на світ, на людей. Може, яку службу кращу знайти. Бо молодий господар дуже мучив його останнім часом. І одного разу попросив він господаря взяти його з собою на прогулянку.

А неподалік жила молода господиня.

Мала та господиня великі угіддя: ліси і озера, долини і пагорби, і навіть дві гірські вершини. Незвичайної форми, неписаної краси були ті вершини. І хоч високо до неба здіймались вони і, здавалося, коливались од найменшого подиху вітру, проте не було на них льоду. Бо, кажуть, підземні молочні ріки живили їх. Але найбільше славилась молода господиня великим густим лісомбором. Плекала й любила вона той ліс особливо і нікому не дозволяла навіть подивитись на нього. А десь посеред того лісу, кажуть, була печера. Глибока-глибока. Широка-широка. Темна й вогка. Сам Бог наділив нею господиню. А що в тій печері було — ніхто не знає.

Ні рідних, ні друзів не мала молода господиня — отак сама-самісінька. І гарна на вроду — та не було щастя. Не трапився ще молодий чоловік, який міг би стати володарем її розкішних угідь.

А тим часом молодий господар вирішив, що настав уже час одружитися. Набридло йому самітне життя і витівки солдата-молодця, який зовсім перестав слухатися свого господаря і все просився на волю. Та не знав господар, куди і як його відпускати. Тож, коли надумав шукати собі наречену, вирішив узяти солдата з собою, для початку замаскувавши його так, щоб ніхто не бачив, щоб він, бува, кого не налякав.

Отак прогулюючись удвох неподалік якоїсь мальовничої річки, уздріли вони дівчину. Та таку красуню, що наш молодий господар мало не зомлів од захвату. Але солдат вчасно виструнчився і, обіпершись об дерево, не дав своєму господареві впасти. Дівчина, напівоголена, лежала на березі річки і мліла під теплими промінцями сонця. Грайливим поглядом вона поманила до себе молодого господаря.

— Хто ти, юначе? — запитала лукаво.

— Я — молодий господар, — скромно відповів він.

— Ти сам-один? — підвелася молода господиня.

— Ні, я із солдатом-молодцем. Зараз я вас познайомлю. Він добрий, слухняний. Ти не бійся його.

Але не встиг молодий господар представити свого солдата, як той із тріском продер тканину і вигулькнув із схованки. Молода господиня була вражена: вона ще ніколи не бачила живого солдата, та ще й такого великого. Вона погладила його по голівці і поцілувала.

— О, який славний солдатик! — задоволено вигукнула господиня.

Молодець ще більше напружився, виструнчився і постав перед молодою господинею у всій своїй красі та величі.

— Він уже замучив мене, красуне. Все просився взяти його на прогулянку, — сказав молодий господар.

— Це прекрасно... прекрасно,—

у передчутті чогось невідомого відповіла господиня. — Я покажу вам чудові місця... Це недалеко... це зовсім близько... Я певна, вам сподобається... Дайте мені свою руку, о господарю!.. Швидше... швидше... Я покажу вам романтичні гори, де донині гуляв лише вітер. Я поведу вас до свого лісу...

Фото: Яремa Проців

Там — як у казці... Не вірите?.. Ось побачите! — Голос господині переходив у надсадний шепіт, і вона зопалу збивалася з дороги.

— Та віримо... ві...ри...мо... — важко дихав молодий господар, ледве встигаючи за своєю провідницею.

Попереду двома симетричними вершинами коливались гори.

— О гос...по...ди...не, давай відпустимо сол...да...та!

— Що-о-о?.. — Господиня за швидкою ходою нічого не почула.

— ...солда...та-а-а!..

— ...Давай... вай... а-а-а...ай! — відлунював голос господині.

Давно чекав солдат цього моменту. Стільки років прослужити своєму господареві, виконуючи буденну роботу, і не бачити світу білого. І ось вона — воля! Жадана, вимріяна, вистояна воля. Лише заради цього варто було служити.

Солдат виліз на одну вершину, потім на другу. Трохи відпочив і оглянув місцевість. Перед ним відкривалася мальовнича панорама: чиста, трохи смугла долина, з невеликою впадиною, за якою відходили дві довгі, обпалені на сонці смуги її наділу. І посеред усього цього багатства шумів густий, дрімучий ліс. Вершини дерев трохи поскручувались — оскільки сонячне проміння рідко зазирало сюди. Від цього ліс перетворився на непролазні хащі, крізь які і не кожен солдат зміг би пройти. Але наш бравий козарлюга, відчувши вільну стихію, поспішав назустріч пригодам.

Хоч ліс був ще молоденький, проте такий густий, що нічого не було видно. Солдат проходив тут перший. Відхиляючи гілля дерев, що лізло прямо в обличчя, наосліп і зовсім потемки він, спочатку обачно, а потім дедалі впевненіше, прокладав собі шлях. Аж раптом — що це?..

Солдат нічого не бачив, але усім своїм молодечим єством відчув, що неподалік має бути печера. Саме та... загадкова печера, в яку хто потрапляє, той не хоче з неї виходити. Так ось вона яка!

Нарешті її можна було роздивитися, бо гілля, що змикалося над печерою, розступилося, кинувши останній жмуток тіні. Вхід до печери був прикритий двостулковими дверима. Легко промкнувшися крізь ці двері і пройшовши вогким і темним коридором, солдат раптом наразився на щільну запону. Її не можна було відкрити звичайним способом, і солдату довелося піднатужитися, аби просто зламати її.

У цей час з боку гір долинули якісь глухі звуки, схожі на стогін. Але солдат, не звертаючи на це уваги, проникав усе далі й далі. «О Боже, яка велика кімната. І затишно тут, і тепло. Лише надто мокро. Але то не страшно: я вибігатиму назовні сушитися».

І довго бігав так солдат: туди-сюди, туди-сюди, аж поки геть заморився.

Коли господар побачив свого слугу, він не впізнав його — так той схуд і знесилів. Ледве на ногах тримався. А з рота у нього лізла біла піна.

— Годі, солдате, на сьогодні, — задоволено промовила господиня, — тобі ще вистачить роботи. — І ніжно погладила його по голівці.

— Ми вирішили з молодою господинею одружитися, — звернувся молодий господар до солдата, — і беремо тебе до себе на службу.

Солдат з радощів знову виструнчився, ніби беручи під козирок на знак подяки.

Отак відтоді живуть-поживають собі на угіддях молодої господині молодий господар і його вірний солдат — молодий бравий козарлюга.

Тут і казці кінець. А хто слухав, то, сподіваюся, дістав утіху не меншу, ніж наш солдат-молодець. ♥

1992

АКТОВИЙ ЗАЛ

ЯК ЗВЕСТИ З РОЗУМУ КОХАНЦЯ*

МОЛОДІ дівчата здебільшого надовго потрапляють у залежність від сексуального досвіду того коханця, з яким уперше лягли в ліжко. Невігластво і відсутність розуміння з боку таких партнерів призводить до того, що дівчата впродовж усього сексуального життя поводяться саме так, а не інакше. Кохання можна порівняти з танцями: цілком залежачи від чоловіка, який її веде, жінка все ж має знати, куди їй поставити ногу, і обидва партнери однаково відповідальні за те, що вони роблять, якщо мають намір піднятися до рівня мистецтва у банальній фізичній вправі.

«Ми завжди кохалися однаково, — розповідає 23-річна Мішель. — Він завжди був зверху, а я — завжди знизу. Та одного разу я подумала: а чому, власне, ми не можемо спробувати інакше? І я залізла на нього. Ми обоє спізнали колосальне задоволення, і його зовсім не шокувала моя ініціатива. Він був такий збуджений, що знадобився струс, аби повернути його до тями».

Проте не всі жінки, подібно до Мішель, здатні на рішучі дії. Сандра, 22 років, розповідала мені: «Перший чоловік, з яким я переспала у дев'ятнадцять років, був удвічі старший за мене. Він не очікував від мене й найменших активних дій — поки я лежала з розсунутими ногами, все було гаразд. Він мене майже не цілував і не обіймав. Іноді мені хотілося цього, але я насправді не знала нічого кращого. Тому, коли почався сексуальний зв'язок з Террі, хлопцем, з яким я нині зустрічаюся, природно, я лише лежала, надавши все інше робити йому. Так тривало два чи три тижні, поки він не витримав. Він сказав: «Ти що, не можеш бути трохи активнішою? Чи ти заснула?» Я так засмутилася, що аж заплакала. Врешті-решт я почала розуміти, як мені слід чинити. А нині мені страшно від самої думки, що все життя я могла мати про секс саме таке уявлення: ніби я повинна просто лежати й чекати дій від мужчини».

Лікар з великим досвідом роботи в галузі сексології сказав: «У наш час становище набагато краще, ніж це було раніше, але мене й досі лякає невігластво багатьох дівчат і жінок щодо серйозних питань статевого життя. Я їх не звинувачую — я звинувачую їхніх батьків та вчителів і всю систему, завдяки якій дівчата позбавлені можливості одержувати знання про секс і про те, як ним слід займатися».

Найбільшу стурбованість у редакції журналу «Форум» викликав лист 50-річної жінки, яка про оргазм уперше дізналася з попереднього номера часопису. Рядки її листа були пройняті гіркотою, адже вона ніколи не зазнавала оргазму. Вона почувала себе ошуканою і нещасною.

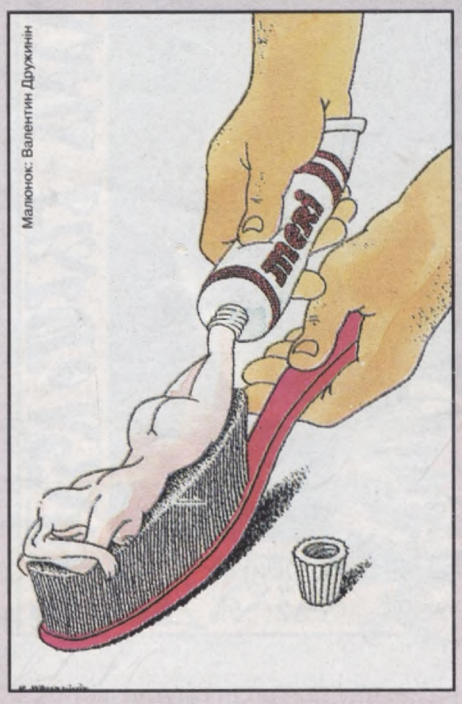

Малюнок: Валентин Дружинін

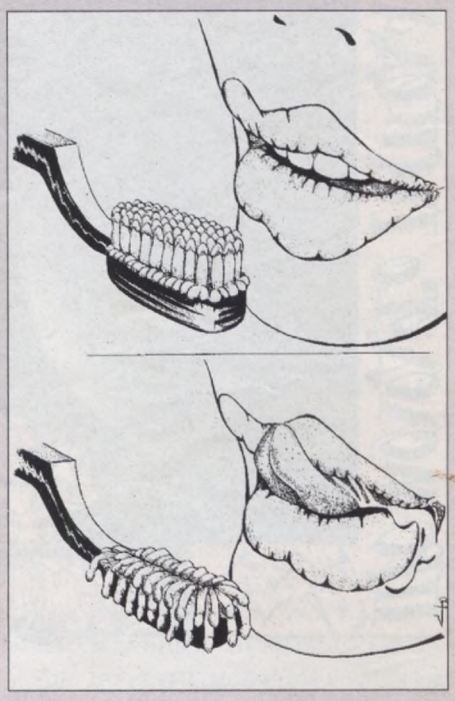

Малюнок: Володимир Булатов

У наші дні часто шістнадцятирічні дівчата вже знають про секс достатньо, щоб уникнути класичної помилки, якої припускалися двадцять років тому молоді подружні пари, коли наречений, прагнучи інтимної близькості, тицяв своє знаряддя їй у пупок. Але чого і нині бракує, то це навчання, яке б допомогло жінці стати освіченішою у мистецтві плотського кохання, оцінити і розвинути свою сексуальність, бракує можливостей допомогти жінці якнайбільше діставати і давати втіхи у ліжку.

«Я завжди вважала, що ми з моїм першим хлопцем — добрі коханці, — розповідає Джаннет, 21 рік. — Потім я зустрілася з чоловіком, який був старшим за мого бойфренда, і відчула себе у ліжку ідіоткою. Я виявилася настільки невправною, незграбною і такою невігласкою, що потім від сорому не могла з ним більше зустрічатися».

«Я думала, що в ліжку цілком звичайна, — зізнається Елоїза, 31 рік. — Я належу до тих людей, у яких абсолютно відсутнє відчуття ритму. Я не вміла навіть рухатися в такт музиці. Але потім у мене був зв'язок з чоловіком, який сказав, що я просто чудова. Він запевняв, що ніколи не відчував нічого подібного. Така заява мене, звичайно, трохи підбадьорила, врешті, тепер я знаю, що вмію, а чого не вмію робити. Мені дуже шкода тих дівчат, з якими цей чоловік спав до мене, — якщо вже я, вельми посередня коханка, видалася йому такою, то вони, напевне, взагалі нікчемні».

Говорить 25-річна Хелен: «Я завжди вважала, що немає жодного значення, яка людина у ліжку. Мені

* Продовження. Початок — «Лель» № 2-3 за 1997р.

подобався секс, але він не відігравав особливої ролі в моєму житті. Не можу сказати, що я надто ним захоплювалася. Та одного разу ми з моїм дружком страшенно посварилися, і він, ідучи від мене, вигукнув: «А ще — ти не вмієш трахатися!» Нічого більш образливого мені в житті не говорили. Я несподівано зрозуміла, що сексуальне вміння важить дуже багато, якщо я хочу знайти бажаного чоловіка і не втратити його. Лише одне мене непокоїло: я не знала напевне, як цього досягти».

Мало жінок настільки безнадійних, що не можуть поліпшити своє сексуальне життя, але не багато й тих, які настільки вправні у ліжку, що не здатні стати ще кращими. Але слід затямити головне: ви не станете ідеальною коханкою самотужки, без сторонньої допомоги. Вам знадобиться така ось книжка, а також знаючий коханець. Чоловік, з яким ви сягнете вершин.

Спосіб сексуального спілкування, якого ви навчатиметеся, стане вашим найціннішим надбанням. А наскільки він важливий, доводять процитовані мною розповіді про жінок. У кожному разі, чоловік і жінка спільно здійснюють найінтимніші з фізіологічних актів, а тим часом ніколи про це відверто між собою не говорять. Невже ви мовчите, коли танцюєте з коханим чоловіком? Навіть коли він наступає вам на ноги? Тоді чому ви зберігаєте мовчання, коли хтось із вас виявляє незграбність у ліжку?

Я знаю, чому ви не хочете сказати йому, що він не дуже вправний у ліжку. Тому що боїтеся поранити його почуття чи того, що він розсердиться і вашому зв'язку настане край. Однак чи замислювалися ви коли-небудь, що, можливо, і ваш партнер з тієї ж причини не говорить, що ви не надто темпераментна?

Єдиний спосіб подолати таке нерозуміння — зробити це разом. Ось чому ця книжка розрахована швидше на практику, ніж на теорію.

Тепер ви приблизно уявляєте, яка ви у ліжку і чого ще маєте навчитися, аби поліпшити свою еротичну техніку. Наступного разу ми поговоримо про найцінніше, що у вас є, і про те, як цим можна скористатися...

ГРЕХЕМ МАСТЕРТОН

ПІСОЧНИЦЯ

ЛЮБА ПОДРУГА

ЗА ЧОЛОВІКОМ — наче за кам'яною стіною. Ця приказка нерідко обертається не стільки надійним чоловічим захистом від життєвих негараздів, скільки цілковитою ізольованістю дружини від того життя, яким вона жила до шлюбу. А тим часом, для дівчини, яка вступає у психологічно нові обставини, дуже важливо зберегти дружбу бодай з однією подругою. Щоб було з ким ділитися своїми враженнями та переживаннями, було кому поплакатися на долю, яка в окремі хвилини здається непоправно нещасливою. Досвід переконує: шлюб буде тривалішим і міцнішим, якщо частина емоцій виливатиметься на плече подрузі, а не висловлюватиметься чоловікові.

Звичайно, і самій молодій (і не лише) дружині слід докладати зусиль, аби зберегти таку дружбу.

Насамперед, підтримуйте у собі такі риси, які роблять вас цікавими для подруг: доброту, шляхетність, розум.

Умійте вибачати подрузі її вади—вони в неї, як і у вас, теж є.

Спілкуйтеся з нею не лише тоді, коли вам кепсько чи є потреба порадитися. Вмійте не лише брати, а й віддавати.

Не зловживайте її часом та увагою, не навантажуйте її дрібницями — це може врешті-решт набриднути.

Пам'ятайте, що дружба нерідко руйнується через суперництво. Уникайте його у спілкуванні з подругою.

Поводьтеся так, щоб не лише ви, а й вона, у разі необхідності, могла звернутися до вас будь-якої хвилини дня і ночі.

Щасти вам у дружбі!

Фото: Дмитро Зобрицький

ДИСПАНСЕР

У піжмурки зі СНІДом

У НЬЮ-ЙОРКСЬКОМУ Центрі дослідження СНІДу група вчених на чолі з доктором Девідом Хо — найавторитетнішим фахівцем у цій галузі — розробила комплексні препарати, які стримують поширення вірусу в організмі. Якщо препарати, що містять у собі фермент протеази, вводити пацієнтові протягом 24—30 місяців, вдається очистити заражені клітини від вірусу до рівня, коли його практично неможливо розпізнати діагностичними засобами.

Проте складність полягає у тому, що цей вірус навчився ховатися в якихось невідомих фахівцям куточках організму. Він перечікує там період дії медикаментів, а потім знову завдає удару по клітинах.

Але лікарі у своїх пошуках не втрачають надії. До цього зобов'язує ситуація з поширенням СНІДу. За даними Всесвітньої організації охорони здоров'я, щодня кількість носіїв смертельного вірусу збільшується в світі на 5000 чоловік. Сьогодні їх налічується вже 30 мільйонів, з них близько 10000 живуть в Україні! Окрім усього, більшість ВІЛ-інфікованих живуть у бідних країнах, отож не мають коштів на дорогі медичні препарати. Навіть такі ефективні, як у американського доктора Хо.

Фото: Вячеслав Брагін та Олександр Медведєв

ДЗЕРКАЛЬНИЙ ЗАЛ

ТИ ЧУДОВИЙ, МІЙ ЛЮБИЙ

У вас інтимні проблеми з новим партнером?

Не поспішайте звинувачувати погоду, настрій або партнера. Можливо, причина — у незнанні сексуального етикету.

З ЧОГО починається кожний любовний роман?

Звичайно ж, із залицяння. Залицяння — це своєрідний тест, перевірка чоловіка, його ставлення до життя взагалі і до жінки зокрема.

Якщо жінка викликає зацікавленість та фізичне бажання, то чоловік надасть перевагу «цукерково-букетному» періоду роману типу сніданку в ресторані швидкого обслуговування «Макдональдс». Після чого спробує затягнути її до ліжка. Якщо ж вона для нього — щось серйозніше, ніж розвага, якою можна насолодитися й забути, то події набирають іншого характеру та повільнішого темпу розвитку. Залицяльник ладен терпляче очікувати свою «зоряну годину» багато днів.

Коли ж варто йти на сексуальне зближення з новим знайомим, аби не бути схожою на «метелика на одну ніч»?

Це питання для багатьох жінок пов'язане з неймовірними сумнівами. Одна з причин — це існуюча здавна, хоч і заперечувана, подвійна мораль.

Більшість жінок (80%) зізнаються, що одного разу мали секс з партнером у перший-другий вечір знайомства, а потім сном і духом не чули про свого «лицаря». Так трапляється переважно через те, що жінки занадто швидко пішли на близькість.

Англійські психологи вважають, що не варто вести розмову про секс протягом перших п'яти побачень. Цей час необхідний для того, аби звикнути до людини і створити про неї певне враження. До того ж, «витримавши» рекомендований термін, жінка покаже обранцю, що поважає своє тіло. Зрештою, потрібен якийсь проміжок часу, аби завести розмову про презерватив.

Про безпечний секс

Отже, на п'яте побачення у вас є всі «законні» підстави запросити нового знайомого до себе на чашку кави з можливим продовженням. Не забудьте в запалі пристрасті про засоби контрацепції, які у наш час як ніколи актуальні. Бажано потурбуватися про них раніше, ніж справа дійде до ліжка. Виберіть зручний момент — наприклад, коли ви обоє намагаєтесь перевести дух після довгого пристрасного поцілунку, і просто запитайте вашого друга: «До речі, ти користуєшся презервативом?»

Про всяк випадок майте в запасі цей необхідний атрибут безпечного сексу. Якщо так сталося, що «з'ясовувати стосунки» вам довелося вже в ліжку, долучайте фантазію, яка допоможе ненав'язливій появі гумового малюка з-під подушки. Найдоречніші фрази тут: «Я думаю, нам це знадобиться» або (з відтінком спокуси) «Дозволь, я допоможу тобі».

Ні в якому разі ради хвилинного задоволення не робіть поступку партнерові, котрий не поспішає скористатися презервативом, висуваючи старі як світ докази: в ньому незручно, неприємно, неромантично. «Вибач, любий, але без нього діла не буде», — прозвучить переконливо і категорично.

«Не сьогодні, любий»

Легка слабкість, втома та інші непередбачені обставини здатні затьмарити приємну зустріч.

Не обов'язково повідомляти знемагаючому від пристрасті другові, що у вас вагінальний герпес, або вдаватися до відомої ще з печерних часів відмовки: «Я не можу, болить голова».

І вже зовсім неприпустиме категоричне «ні».

Намагайтесь поставитися до партнера з належною повагою і тактом. Не забувайте і про головну вашу зброю — ніжність та ласку, проти якої чоловіки безсилі. Обійміть свого друга, погладьте його рукою і скажіть: «Коханий, я сьогодні трохи нездужаю, давай відкладемо секс на інший день».

Пам'ятайте про чоловічу вразливість у цьому питанні. Для чоловіка секс — своєрідна форма вияву своїх емоцій. Через те знайдіть спосіб продемонструвати, що кохаєте його і приймаєте його почуття.

Якщо у вас проблема жіночого характеру, але ви обоє в «бойовому» настрої, то можна вдатися до спеціальних таблеток (попередньо проконсультуйтеся з лікарем), які позбавлять вас незручностей цього періоду на декілька годин, або додатково до презерватива скористайтеся ковпачком.

Трохи про гігієну

Любі дами, не читайте партнеру при першій зустрічі лекції на тему його особистої гігієни, недбалого вигляду та поганих манер. Не робіть також зауважень про його брудну майку чи запах під пахвами. Інакше ви ризикуєте ніколи більше не побачити свого «лицаря». Найкраща тактика в подібній ситуації — натяк. Ніби між іншим підкресліть вашу любов до красивої білизни чи чистого тіла: «Мені так подобається запах мила на чистій шкірі», — чи щось інше у цьому ж тоні.

Запросіть друга стати з вами під теплий душ: «У мене є потрясний гель для ванни з квітковим ароматом. Я намилю тебе, а ти — мене».

І постарайтеся самі бути завжди «на висоті».

«Зміни позу, коханий»

Як відучити чоловіка-консерватора від класичної пози місіонера?

Спробуйте натякнути, що вам важко тримати на собі його 75 кг. Можливо, ці слова підштовхнуть його на пошук чогось новенького. Якщо ні, тоді виберіть день, коли ви обоє вільні, відкоркуйте шампанське, запаліть свічки, одягніться спокусливо і поведіть легку, невимушену розмову про фантазії одне одного («Я так мрію про... А ти?»). Все, що вам потрібно, — це стимулювати його уяву, а по тому показати приклад. Головне — якнайбільше ніжності й такту.

«Прихильник Кама-Сутри»

Ну а коли партнер — любитель східної еротики і в своїх експериментах відводить вам роль пасивного сексуального об'єкта?

Сексуальне життя, яке приносить взаємне задоволення, варте того, аби дозволити якийсь невеликий ризик, експериментуючи в ліжку.

Але якщо партнер змушує вас брати участь в «іграх», які не приносять вам насолоди, перетворюючи на «піддослідного кролика», то придумайте спосіб повідомити його про свої враження і запропонувати альтернативу на майбутнє.

Інколи подібна «суперактивність» чоловіка свідчить про внутрішню невпевненість і незнання, як зробити приємне партнерці. Тому постарайтесь, щоб він почувався з вами затишно та добре. Похваліть його: «Ти чудово володієш технікою, але якби ти подарував мені більше ніжності, то був би незрівнянним».

«Я тобі все розповім»

Як відучити чоловіка-«хвалька» від любовних споминів?

Розповіді партнера про свої амурні пригоди можуть бути цікаві та потішати тільки на початку. Однак надалі вони здатні перетворити ваше життя на жах і вбити всі почуття до чоловіка.

Отож намагайтеся з перших зустрічей уникати подібних розмов. Перервіть його монолог словами: «Любий, минуле уже в минулому. Головне — нам з тобою зараз добре вдвох».

І ви самі не розповідайте про свої любовні зв'язки, як би чоловік про це не прохав.

Пам'ятайте, що одна з особливостей жіночої привабливості — загадковість. Отож не будьте розгорнутою книгою і не давайте козирі, які в майбутньому можуть зіграти проти вас.

«Не поспішай іти, коханий»

Як тактовніше запропонувати чоловікові залишитися з вами до ранку?

У чоловіків завжди знайдеться тисяча проблем — не запізнитися на роботу, нагодувати кота і т.ін. Підсвідомо він боїться втратити свою холостяцьку волю і стати залежним від жінки.

До того ж рано чи пізно у кожної людини виробляється так званий «ензим Шератона» — бажання забезпечити себе особистим комфортом. Організм відмовляється спати під чужою ковдрою і вимагає «рідного ліжка». Враховуючи все це, пропозиція коханому провести ніч разом повинна бути зроблена м'яко і ненав'язливо. Аргументом можуть виступити як зайва зубна щітка і новий прилад для гоління, так і «потужний ранковий секс» зі смачним сніданком на додачу. І останнє. Пам'ятайте, що ви — жінка і витрачати час можете лише на гідного партнера. Коли ж він — «бездушний бовдур», то вмійте переключатися — навколо стільки милих і симпатичних «незнайомців».

ІРИНА ЛЯСКОВЕЦЬ

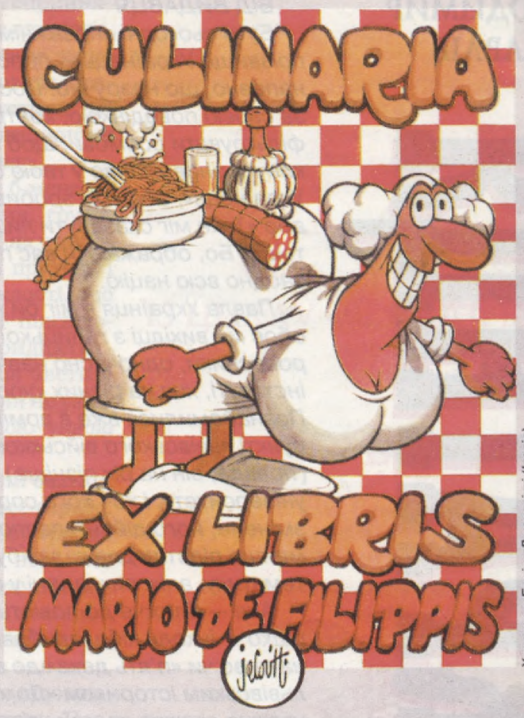

Художник Бенітo Джаковітті (Італія)

КУХНЯ

УМІЙТЕ ПОДАВАТИ

САМЕ ТАКУ пораду хочу дати жінкам, які надумають спрямувати думки чоловіка у потрібне русло.

Рецепти еротичних страв ще спробуй знайти, та й чи подіють вони у наших кліматичних умовах — хтозна. А от оформити належним чином те, що є у хаті, здатна кожна з нас.

Холодну закуску можна оформити у вигляді двох очищених яєць та огірка з акуратно зачищеним кінчиком-голівкою, притрушених зеленню. Для більшої подібності на кінчик огірка можна покласти трішки майонезу.

Із звичайних млинців можна викласти подобу нашої жіночості. У напіврозкриту щілину бажано покласти трохи сметани — і їсти смачніше, і «реалізму» більше.

Повірте, від таких наїдків чоловік поведеться так, як слід!

НАДІЯ М.
м.Миколаїв

Малюнок: Норман Б. Ісаак (Філіппіни)

ПОРНОГРАФІЯ УКРАЇНЦЯ

ВОЛОДИМИР ПАВЛІВ

ВІД ВИДАВЦЯ

Бути сьогодні справжнім українцем і носити прізвище Українець — просто непристойно. І вже напевно, що незручно. Постійно потрібно пильнувати за своєю поведінкою, контролювати свої вчинки, фільтрувати розмови, щоб не дати комусь приводу кинути зневажливо у твою сторону: «Ну і хрін же цей Українець», або «Це зробив той сраний Українець», або «Таке міг сказанути лише той граний Українець» тощо. Бо, ображаючи вас персонально, ображатимуть заодно всю націю.

Павла Українця я міг би назвати своїм alter ego: обоє ми вихідці з галицької провінції, майже ровесники, одночасно навчалися в політехнічному інституті, хоч на різних курсах і не були знайомі. Познайомилися вже в армії, а точніше, ще на збірному пункті львівського військкомату. Після армії разом (правда, він на рік пізніше) вступили до львівського університету. І хоч його справжнє ім'я тут, без сумніву, змінене, його дійсні «паспортні дані» дають мені не менше підстав для каламбурів на національну тематику, аніж викладені у першому абзаці.

Але — ближче до повісті. З Павлом ми зустрічаємося рідко — інколи хіба, здибавшись випадково, забредемо на пиво чи «п'ять дека» до описаної колись відомим львівським істориком «Домової кухні». Павло завжди уважно стежив за моїм літературно-журналістським доробком, хоч, як сам чесно зізнався, ніколи не був від нього в захваті.

Одного разу, бувши уже добре напідпитку, він сказав мені: «Фігнею ти займаєшся, друже, — пишеш різні бздури. Воно ніби й прикольно, але все це штучне, немає у цьому життєвої правди». Я традиційно зреагував провокацією: мовляв, життєва правда — це страшна нудота. На що він зауважив, що я або дурень (слівце, звичайно ж, вжив покрутіше, яке, втім, теж починалося на «д»), або «жизні нє відал». І, оскільки горілка пилась, дощ лив, байки слухались, а слова плелись, оповів мені, яко приклад, фатально-сексуальну одісею свого 33-ліття. Я ж достатньо сп'янів, щоби бути поважним і уважним та щоб увімкнути свій репортерський Panasonic.

Так у мене з'явився цей текст. Власне, навіть не текст, а набір розповідей, густо перемережаний ліричними відступами та інкрустований матюками. З усього цього я й пробував кілька разів зробити текст: то у вигляді інтерв'ю з «ловеласом-невдахою», то у вигляді своїх ремінісценцій від його оповідей, то у формі епічних новелок. Хто знає, може, я цю справу і довів би до кінця, якби не моя неправдоподібна лінь, справедливо засуджена колись директором львівської наукової бібліотеки ім.Стефаника. А тут ще й нагодився переїзд до Києва, де мені весь час було «не до того».

Та оскільки я не люблю змарновувати власної праці, та й годі було злегковажити із завжди цікавої теми, то вирішив оприлюднити цей матеріал у такому вигляді, у якому він є: фрагменти інтерв'ю ліричного героя, олітературнені уривки сповіді та ліричні відступи.

І ще одна заувага — щодо «порнографії» у назві. Використання цього слова аж ніяк (чи майже ніяк) не пов'язано із скандалістським нуртом у моєму творчому методі — просто воно видалося тут найбільш доречним, чи то пак «адекватним». Поясню. Оскільки прийнято вважати, що еротика в художньому творі — це лише поцілунки, обійми й оголені груди чи стегна, а все інше — порнографія, то виходить, що все наше інтимно-сексуальне життя, яке містить якраз все те «інше», і є порнографією. Можливо, правда, що не так саме життя, як його відображення художніми засобами.

Усім коханим і закоханим
присвячується
всі імена — вигадані
всі персонажі — реальні
будь-яка впізнаваність — виправдана
всі імена героїнь повісті цілеспрямовано
запозичені у видатних жінок
української історії

ПРОЛОГ

«Життя без любові не має сенсу!»

Коли зневірюється у можливості знайти справжнє кохання людина, яка вважає, що життя без любові не має сенсу, то вона повинна відмовитися і від сексу. Секс для неї стає хворобою — перманентною, невиліковною, виснажливою. Навіть коли прийде рятівна стареча імпотенція, подальше існування все одно буде отруєне спогадами про спотворене хворобою (а отже — безнадійно втрачене) життя без кохання.

Хвороба, основним діагнозом якої є «безпристрасна залежність від інстинкту», — куди страшніша у своїх побічних ефектах. Духовні та фізіологічні категорії співіснують тут паралельно: моральна деградація і венеричні захворювання, психічні зриви і візити до уролога, депресії і невнормований спосіб життя.

РОЗДІЛ 1

ІНТЕРВ'Ю (далі — ІН.)

— Колись-то я вирішив поставити крапку. Мені вже осточортіли ці страждання. І я тримав у руці фігурну сокиру зеківської роботи (привезену зі служби у ВВ МВД СССР), оздоблену фалосами, прикрашеними метеликовими крильцятами і пелюстками чудернацьких квіток, — з явною метою відрубати собі геніталії, покінчивши у такий спосіб з усіма душевно-еротичними терзаннями. Але, за давнім принципом — сім разів відміряй, а раз відрубай, — я все ж волів добре виважити цей крок, чи то пак — рух. Тому я намагався думати. Та підлі думки малювали мені тільки картини усіх попередніх невдач і розчарувань, тож я мусив *(must)* нав'язати собі іншу тему *(topic)* для роздумів і медитацій. На порятунок прийшли всі мої еротичні спогади та незреалізовані фантазії.

Отже, перш ніж завдати доленосного удару, я намагався все згадати, проаналізувати, пере-прожити. Може, я й зробив би це не вагаючись, одним рішучим поривом, але відчуття сподіваного болю все ж зупиняло мене.

ЛІРИЧНИЙ ВІДСТУП (далі — Л.В.)

Старша група дитсадка — це шість років дитині. Якщо у цьому віці хлопчика непокоїть рожева, тепла, пухкенька дупця дівчинки — це запорука великого майбутнього. Якщо ж ця занепокоєність проявляється у першій мастурбації, котра спантеличить виховательку і няню, — з хлопчика виросте великий сексуал.

Якось на львівському вокзалі до так-

систа підійшов малий циганчук і запропонував: «Дядя, дай двадцять копійок — всю правду скажу». Таксист дав. Циганчук сказав, спустивши штанці: «Дядя, ось це піся, а як виросту, буде справжній х..».

●

Уже сьогодні, з віддалі років, мені чомусь видається знаменним той факт, що одного літнього дня серед канікул між 4-м і 5-м класами дорослий дядько намагався ухопити мене за геніталії. Це був поштар з нашої вулиці. Він завжди їздив на чорному велосипеді «Україна» зі шкіряною сумкою за плечима. У ті помешкання, де були хлопчики, він приносив пошту пізнього ранку — коли пацани ще залишалися дома, а батьки вже були на роботі.

Коли він почав обмацувати м'язи моїх рук, я по-дитячому здивовано подумав: «Мабуть, цей дядько — тренер і добирає собі команду». Коли ж поштар, хитро підморгуючи, запитав, що я там маю в штанцях, мені похололо на душі, бо «там» (для мене — у кишенях) я мав купу різних скарбів, серед яких і ножик-цезорик, і гільзи, і німецькі та польські старі монети. Коли ж дядя вирішив проконтролювати, то рука його чомусь потяглася зовсім не до моїх кишень.

Потім я ще довго бігав від нього довкола великого столу, а він, масно посміхаючись, приповідав навздогін: «Та ходи сюди, дурний. Та чо' ти сі боїш?» Потім він узяв зі столу лінійку і, відзначивши пальцем приблизно вісім сантиметрів, хтиво допитувався: «Вже десь такий у тебе?»

Зустрівшись на подвір'ї зі своїми друзями, сусідськими хлопчаками, я дізнався, що до кожного з них уже встиг чіпатися наш добрий дядя листоноша. Відтоді розмови про «це» заіснували у нашому товаристві.

Мужчина почав прокидатись у мені досить рано. Але про це знав тільки я, для всіх інших будучи простим провінційним засранцем. Коли ж у 8-му класі в мене засіялися настільки густі вуса, що мені довелося їх зголити, моя бідна мама подумала — який у неї дорослий і гарний син і що скоро йому не буде спокою від дівок. Навіть мама не знала, що вже до того я мав сексуальний контакт з дівчиною.

Дискотека у провінційній галицькій школі кінця 70-х виглядала приблизно так: місце, звільнене у класі від парт, слугувало за танцмайданчик, грав старий магнітофон «Маяк» чи програвач «Романтика», учителі, розсівшись по темних кутках, нахабно наглядали за старшокласниками, а вже майже дорослі школярі танцювали, зберігаючи у «медляках» комсомольські відстані.

Я був чи не першим восьмикласником, що порушив цю хибно-порядну традицію, притиснувшись усім тілом до десятикласниці Ольги. Це була перша дівчина, яка не змогла переді мною встояти. Натомість я не був для неї першим. Наступного дня на індивідуальній бесіді з «керою» (класний керівник) та сприйняла моє пригнічення як сором за сподіяне. Вона не знала, що ганьбить мене лише за прелюдію. Вона й не підозрювала (стара діва!), не могла навіть припустити, що після того танцю, у нічному весняному шкільному садку, я пізнав «жінку».

...На Олі не було місця, яке б мене не збуджувало: волосся, губи, шия, груди, сідниці, стегна. Я весь тремтів, як у лихоманці. Не тремтіли тільки мій прутень і зблідлий мозок — ці дві опуклості, що сформували мою свідомість і підсвідомість, весь рельєф моєї тридцятитирирічної подорожі країною, що зветься життям. Цей перший досвід ніяк не узгоджувався з моєю дотогочасною уявою про дівчину.

У хлопчаків, яких виховували батьки, а не мами, гадаю, з цим було все гаразд. Натомість я, виховуваний одразу трьома жінками (бабцею, мамою та незаміжньою тіткою), мав радше «жіночий» погляд на те, яким повинне бути кохання, якою повинна бути кохана. Я пристрасно прагнув любити, але не вмів — я знав, яким є кохання «у мені», але не підозрював, яким воно має бути «між нами». Перше відчуття дорослості підштовхувало мене до особи іншої статі, але я не знав, як до неї підступитися, як її «брати». Тоді все це за мене зробила вона. І саме це викликало в мене шок.

ІН.

— Не було поряд зі мною доктора Фрейда, який би заспокоїв мене і не допустив би того стресу, який я тоді пережив. Він (шок) виштовхнув мене з обіймів природи у клешні комплексів та стереотипів. Пауза для роздумів над тим, що скоїлося, виявилася надто затяжною. Вийти із цього зациклення мені вдалося лише після року студій на електроенергетичному факультеті *(fuck-культеті)* львівської політехніки. Подальший досвід, правда, виявився не менш шокуючим, аніж попередній.

Л.В.

Цілий ряд локальних шоків у різноманітних галузях життя — неуникненна річ для ортодоксальної української молоді, вихідців з народу. Нам судилося щойно заселити українські міста, зіткнувшись з незнаною міською культурою. Нам необхідно було стати багатими і погодитися з вовчими законами капіталізму. Нам треба було навчитися зберегти любов, пройшовши школу сексуального лікнепу і соціально-сімейних укладів.

Усього цього не навчили нас у сімейних теплицях. Бичем і калачем учило нас життя. Кого більше калачем, кого — бичем. Особливо тих, хто насмілювався до цього цинічного світу приходити з такою недоречною там потребою кохання.

●

В той час студентами цього факультету з найнижчим прохідним балом 1,6 була різна потолоч, тобто ті невдахи, котрі не спромоглися вступити на більш пре-

Мирослав Король
ІЗ ЦИКЛУ «ЧЕРВОНІ ВІРШІ»

ЄВА
СТУПАЄ БОСОЮ НОГОЮ НА ЖАЛА. ВІН НЕ ЛЯКАЄ. ТІЛЬКИ ПЕСТИТЬ
ВОНА Й РАДА.
В БЛАЖЕНСТВІ ЗАТАЇЛА
ЗРАДУ.

стижні відділи, до університету, до медінституту, до інфізу чи просто переховувались від армії. Ніхто з нас не кохався на енергетиці (окрім кількох євреїв), але кожен з нас був фахівцем від хуліганства чи поезії, від фарцовки чи рок-музики, від наркотиків чи філософії, від венеричних хвороб чи алкоголю.

Це був саме той період, коли місцева ідеологічна машина дала кілька серйозних збоїв, а потім почала гвалтовно закручувати гайки. Протягом короткого часу зголоднілий за свободою Львів відвідали кілька легендарних тоді рок-груп: «Діалог», «Магнетік бенд», «Цвєти», югославський «Лідер» та мадярка Сюч. Реакція була вибухоподібною: до Львова з усього Союзу потяглися хіпівські недобитки та панки, кожний концерт закінчувався сутичками з міліцією, оживились місцеві рок-н-рольники, ожила пам'ять про львівських «Вуйків».

Репресії, звичайно ж, не забарились: усі плановані надалі концерти було відмінено, міліція з комсомольцями зробила кілька облав на «мешканців святого саду» (база львівських та заїжджих маргіналів у подвір'ї колишнього монастиря); було викрито та розгромлено «панківську» організацію в інституті прикладного мистецтва та «сіоністську» — в політехнічному; офіцери військових кафедр з комсоргами факультетів вдиралися на лекції і масово виводили тих, у кого були надто виголені скроні або довгі «патли». Студентів з різних вузів виганяли десятками.

Все це, звичайно, призвело до чергової хвилі масового повернення у глибокий андерграунд. Щойно вивільнена енергія знову була загнана в околичні пивбари, у загублені в підвалах кав'ярні та на «явочні» квартири. Все стало, як завжди: «життя — це *sex, beer, rock-n-roll*»*.

У моєму оточенні чомусь найважче було з сексом. Можливо, тому, що 80% нашого факультету (а отже, й гуртожитку) становили особи чоловічої статі. На цілу двадцятип'ятиособову групу у нас було четверо дівчат: дві безнадійні селючки, хтива й хитра товста єврейка і лише одна худа примітивна донька українських інтелігентів-інженерів. Вона й була переважно об'єктом наших сексуальних домагань. Зокрема, під час літньої практики в одному із «рай-центрів», де ми багато пили, мало працювали і постійно хотіли когось вдерти. Місцевих краль можна було здобути лише в результаті виснажливих та жорстоких мордобоїв з місцевими рогулями. Та до них ми не були вдатними через безпробудні пиятики. А тому до нашої диспозиції залишалася реально тільки Мотря — вищепойменована інженерська донька.

У гуртожицьку кімнату, де нас жило четверо, ми втягли її по линві із зв'язаних докупи трьох простирадел. Четвертим було застелене єдине «робоче» ліжко, точніше — пружинна койка зразка 1941 року. Вона (не койка, а Мотька) була мертвотно п'яна і бліда. Але традиційне одногрупницьке співчуття не завадило нам одногрупно оволодіти нею ззаду. Згодом ми разом весело потішалися, обсмоктуючи цю пригоду в трьох аспектах: вознесіння на линві, мов богині; стояння раком, мов екскаватор; кружляння врозкарячку по коридору, мов циркуль по неохайному студентському кресленні.

Тут я міг би себе запитати: де ж тоді був твій ідеалізм? Як міг ти у цьому брати участь? Відповідь проста. Він був схований так глибоко, як ховають недосвідченість перед професіоналами, як соромляться незайманості серед проституток. На цьому тоді базувалися наші взаємини, таким був неписаний закон тієї нашої спільноти. Немодними були розмови про любов, про почуття, про ідеали. Свого розуму ще не було. А де немає розуму, там керують інстинкти. Коли прийде розум, я згадаю про це з соромом.

Особисто для мене це була чергова гіркота — крайність в оцінюванні жінки, абсолютно протилежна до благоговіння, прищепленого мені колись у сім'ї. Цей тягар контрасту між недосяжністю божественності і неуникненністю вульгаризації я ніс у собі протягом довгого періоду самітництва-утримання. Аж поки зазнав ще одного чуттєвого зламу, психічного стресу, емоційного зриву — тепер уже щодо себе, а не жінки. Його принесла мені служба у конвойному підрозділі внутрішніх військ, який забезпечував охорону судових процесів та перевозки в'язнів між в'язницями, колоніями, слідчими ізоляторами. Як не дивно, але весь процес такої служби був алегоричним двійником цілісного і специфічного сексуального процесу.

ІН.

— Залишаючи на четвертому курсі «політех» і добровільно здаючись до війська, я вважав себе таким досвідченим, майже як Шевченко в інтерпретації радянських біографістів: «всьо он узнал, всьо он ізвєдал». Але побачивши вперше справжній «столипінський» вагон, зрозумів — а радше інтуїтивно відчув, — що нічого у цім житті я ще не знаю. І протягом всієї служби переконався у цьому остаточно.

Замкнений цикл дійсної служби в армії був досконало вивершений у своєму сексуальному злеті і ральному падінні. Перших півроку це була фізична і психічна підготовка, при якій постійні тренування робили тебе грубим і спраглим до вивільнення енергії, а всі теоретичні заняття втовкмачували тобі, що «всє заключьонниє — врагі, і потому їх надо нєщадно є..ть і п...іть». Півроку — цілком достатній термін для такої науки.

Згодом, потрапляючи в реальний ЦМВ (спецвагон) з реальним ПМ (пістолет Макарова) на поясі, я вже, мов робот, був запрограмований на те, що мені когось потрібно побити і вграти. Особливим стимулятором для цього був «бєспрєдєл», який панує в такому замкненому просторі (вагон, камера, колонія): ти можеш побити, вбити, згвалтувати і пограбувати безкарно, бо тебе на це уповноважують неписані закони твоєї держави, тобто держави в держа- ві — МВС.

На одному з обмінних пунктів у Північній Осетії до нашої зовсім не золотої клітки втрапила справжня кавказька полонянка: вісімнадцятирічна красуня, донька офіцера-слов'янина і осетинки-інтелігентки, із виразним азіатським двоскладовим ім'ям. Більше складів я не міг би вимовити — щелепи мені зводило від бажання. Від цієї юної гопстопниці ще пахло парфумами, одяг був ще по-цивільному кокетливим і еротичним. Лише в очах її був розпач — усвідомлена реальність ув'язнення, скуштована брутальність охорони, передчуття тривалої несвободи і старіння за гратами, — в очах її був крик, було благання.

Там, на волі, я не насмілювався навіть підходити до таких дівчаток. Завжди з незалежним і самовпевненим вигядом, гарно вдягненні, в оточенні крутих хлопців, вони будили в мені заздрість до тих, для кого вони були доступними; вони асоціювалися мені з недосяжними сферами; вони провокували в мені самозневагу, свідомість власної недолугості і несміливості. І от моя відвага була вивільнена безкарністю — одна з таких дівчат стала моєю невільницею. Нарешті всі мої вади щезли, і я міг нею володіти. Я не міг її врятувати — я міг її взяти. Міг стати для неї останнім коханцем зі свободи, першим насильником з неволі. Вона погодилася з півнатяку. Її покора будила в мені звіра.

Солдат-конвойник може взяти зечку в їхньому ж туалеті; старослужащий-єфрейтор може для цього використати тамбур, куди вхід зекам заборонено; начальник конвою забирає «даму» до свого окремого купе; а його помічник — сержант — здійснює це у спільному солдатському купе для відпочинку у так званому «собачнику», на найвищій бічній полиці, встеленій матрацами, призначеній для перевезення собак військовими. Там я і взяв цю креатуру, яка разом із хлопцями била та грабувала у парках Орджонікідзе необачних перехожих. Мені було нестямно вганяти свого воїна під горло цій мішанці слов'янської покори і кавказької дикості. Було блювотно розмазувати по її обличчі і тілу свою сперму та піт. Було дзвінкозвучно від її руського янчання і осетинського рику. Мені було з нею тваринячо-солодко.

Л.В.

«Тваринна насолода» в умовах ув'язнення (про що було відомо воїнам-конвойникам) мала і більш натуралістичну форму реалізації. Наприклад, на одному з тюремних будівництв в'язні-зодчі спіймали заблукалого кота, вмурували його в стіну так, щоб лиш голова стирчала, повиривали бідній тварині зуби і

* Секс, пиво, рок-н-рол *(англ.)*.

КАЗАНОВА ЗВАЛИ ПОЧЕКАЙ

згвалтували в рот. Кіт, звичайно ж, здох. Всі інші, більші тварини бували гвалтовані нормальним зоофільським способом і переважно без смертельного наслідку.

●

Вона дістала шість років позбавлення волі. Здали ми її в Ростові-на-Дону. Її запах я зберіг на всі подальші поїздки — завдяки цьому мені не довелося опускатись до бакланок*, яких після акту неодмінно довелось би лупцювати, ані до вонючок**, після яких був би неуникненним візит до батальйонного начмеда. Вона була моєю єдиною, а вірніше — моїм єдиним військовим злочином на сексуальному грунті. Надалі свою природну потребу сексуальної розрядки я втамовував традиційним для мужчини способом — онанізмом. Один тільки раз мені випала була нагода задовольнитись способом традиційним для «справжнього мужчини» — згвалтуванням «мальчіка».

Того вечора в роті (армійський підрозділ «рота», а не частина тіла «рот») проходила неофіційна інаугурація призовників у «воїни»: кого побили, над ким познущалися, кого обібрали. Одного ж кволого і дрібного двадцятилітнього узбека з вузькими плечима і широким задом, котрий по-російськи знав лише: «іді на х... да» — дєди-айзери (азербайджанці) «запросили» до т. зв. каптьорки, тобто речового складу роти. Там серед матраців та клунків з солдатською білизною відбувалося розпивання та пожирання добра, конфіскованого у молодих, заварювання чифіру за зеківським рецептом та покурювання анаші «дєдами».

Про цього узбека знали, що його вигнали за анашу з третього курсу філології ташкентського університету і в армії він рятувався від тюрми. Добрі брати-мусульмани дійсно дали йому дві затяжки від самокрутки з травичкою, склянку житомирського самогону і, як істинному мусульманинові, шмат сала на закуску (під загрозою жорстокого побиття в разі відмови). Після цього розпочалася перша сексуальна атака: четверо айзерів обступили бідного Алі і почали його поштовхувати, поплескувати по сідницях, пощипувати за живіт і стегна, запитуючи з реготом: «Кизимка сиктим? Ішяк сиктим?» (Дівчину грав? Осла грав?) *** — і приповідаючи щось по-своєму.

Він ще намагався прибрати суворого, загрозливого вигляду та переконувати своєю єдиною російською фразою, що не потрібно цього робити, але сильний удар кулаком під дих звалив його з ніг і змусив замовкнути. Коли до Алі повернулася тяма, він уже стояв рачки, зрозуміло, з оголеною задницею, а перший джигіт уже змазував хтиво його задній прохід залишками сала. Треба цинічно відзначити, що увійшло йому досить легко, можливо, що для Алі це було «нє впєрвой» — кавказці на цьому розуміються краще від українців.

Звичайно ж, що, коли ти не повна «скатіна», то з'являється порух захистити, припинити безчинство, але в армії він майже завжди впирався у правила так званого братства одного призову, коли існує «кругова порука» і будь-який супротив трактується як зрада. Та й ніде правди діти — існував страх самому опинитися у тій же позі, що й узбек.

Тому, відбувшись фразою: «Ті — чурбани, і ці — чурбани, тож хай хоч позабиваються», — протягом усього процесу я разом з іще двома земляками приголомшено мовчав, допиваючи самогоняру і доїдаючи їдло. Мабуть, наш стан був чітко окреслений на наших обличчях, бо кожний ощасливлений джигіт, проходячи до умивальника, вважав за потрібне зверхньо кинути в наш бік: «Харошій девушька, да? Попробуй, да?» Ніхто з нас тоді не попробував. Невідомо, що думали собі ті двоє, але сказати б, що я не міг собі цього уявити, було б сильним перебільшенням.

РОЗДІЛ 2

Найцікавіше, що з армії я також повернувся із відчуттям, ніби все про цей світ я вже знаю; правда, воно мало в собі зовсім інший зміст, ніж до служби. Істинно зрозуміти такий стан може той, хто півтори хвилини просидів занурений у бочці з лайном, а вискочивши з неї, виявився абсолютно вільною людиною. Такій людині перш за все хочеться поезії, чистоти, аристократизму. Протягом цілого місяця, відведеного радянським режимом колишньому військовослужбовцю на байдикування, я писав вірші, читав книжки, милувався краєвидами і мріяв.

Через місяць я почав працювати. Через місяць мені забаглося кохання. Відтоді потреба у праці і у жінці нероздільно ітимуть зі мною поряд.

Для того, щоб потрапити на підготовче відділення при університеті, мені був потрібен трудовий стаж, оскільки про попередній свій багатогранний «стаж» я не міг пред'явити жодної довідки. Львівська поліграфбаза прийняла мене в своє лоно з розпростертими ногами. Робота була, як кажуть, «пльова», або «кльова», тобто «паперова», тобто — ніякої. Тому я міг спокійно писати, страждати і спостерігати за дівицями, вираховуючи тих, з якими б можна було поспілкуватися на теми «справжнього кохання».

А з секретаркою шефа, двадцятип'яти-«літньою» Лесею нічого було навіть довго балакати: бідачка впродовж перетермінованої провінційної юності тяжко

* «Бакланка» — засуджена за хуліганство.

** «Вонючка» — засуджена за поширення венеричних захворювань.

*** Кавказці розповідали про середньоазіатів, що юнак там «приймається» в мужчини лише засвідченим статевим актом. У віддалених районах, де немає повій, а за збезчещення дівчини можуть убити родичі, юнаки «мужніють» завдяки тваринам. Осел, як стверджують,— найбезвідмовніший партнер у такій справі. Та оскільки все це приховується від чужих, то привселюдне розпитування, чи «ішяк сиктим», переслідує виключно знущальну мету.

відстраждала свою незайманість, а тепер гірко волочила нікому не потрібну недоторканість — довкола ж самі хами, вантажники, шоферюги і сімейні службовці. Мрак. Вистачило кількох поетичних строф і віртуозних доторків музикальними пальцями (колись я грав на барабанах) до її наструненого тіла, щоб вона, закотивши очі, дозволила себе брутально трахнути посеред складу, в робочий час, на ящиках зі шрифтами та поліграфічними фарбами.

Ще у період приглядання до цієї потенційної жертви мене охоплювали суперечливі почуття: з одного боку, усвідомлення відповідальності, а з іншого — злість. Цю злість до псевдоцнотливиць — котрі хочуть, а не дають — я нестиму у собі, мабуть, завжди. Бо саме в них мені бачаться причини інтимних негараздів у порядних, гідних співчуття хлопців. Якого-небудь закоханого несміливого мрійника така стерва вимучить до самогубства, доведе до божевілля своїм кокетуванням і принциповою недосяжністю, а перед якимось нахабним бидлом чи зухвалим пройдисвітом розсуне ноги у перший же вечір. Зараза! Ще й корчить із себе жертву обману чи насильства. Ненавиджу такої жіночої слабкості. Тому й трахнув.

Так, це було досить цинічно, але така наша цинічна дійсність, а не я. Усвідомлення цього і дозволило мені холоднокровно запхати свого зголоднілого за ніжністю циніка до її маленької розкішнички — такої маленької рожевої піхвочки з великими зеленими очищами. Мене тішив її стогін — я по-батьківськи лагідно приповідав: «Стогни-стогни, лялечко — якби ти знала про мою тугу, то ще не так стогнала б».

На жаль, такі, як Лесечка, належать до партнерок одноразового використання, бо відразу після цього вони ставлять питання руба: або одружуватися, або розходитися. Дурненька — ну звичайно ж, розходитися. Адже, щоб заволодіти мужчиною, одного разу надто мало, а до другого разу його потрібно вміти заманити — це ж велика і непроста школа сім'єбудування. Та все ж таки ці галицькі панянки без бою не здаються. І у виборі між поразкою чи перемогою я обрав ганебну втечу з поля бою. За це мені довелося тяжко спокутувати двома місяцями непосильної праці на пилорамі у рідному, забутому Богом провінційному містечку.

ІН.

— Вже на той час у моїй голові проросли перші паростки роздумів над залежністю розвитку творчої особистості від статевих органів (про залежність особи від внутрішніх органів я уже знав). Я мало читав мудрих книжок (все більше — поезію), і тому до всього потрібно було доходити власним розумом. Отож мучився, чому я — романтик, мрійник, поет, доморощений філософ — повинен зносити якогось коректора своїх дій, редактора свого життєвого шляху, цензора своїх вчинків, який насправді є всього лиш фалосом, прутнем, членом, славнем, кінцем, х..м, урешті-решт? Мене це ображало як людину, обурювало як громадянина, принижувало як учасника певної цивілізованої спільноти.

Тоді вперше я вирішив оголосити йому війну, для чого придушити у собі тваринне начало, а культивувати людинне. Я пообіцяв собі, що надалі праця і любов без сексу (красиве та корисне) стануть моїми провідними зорями у цьому житті. О, як я тоді помилявся!

●

Ну, спочатку про працю. Праця на пилорамі мені відразу не сподобалася. Незважаючи на військовий гарт, мені все ж було важкувато за допомогою лома і «какой-то матєрі» висаджувати на півметрову заввишки вагонетку колоди свіжозрізаного дерева діаметром близько метра. Тим більше, що мій напарник, підстаркуватий п'янюга і колишній уркаган, знаючи про моє вевешне минуле, звертався до мене не інакше, як: «шо стоїш, як х... на весілю, — давай работай».

Протягом перших трьох днів я не міг їсти, лежати на спині, читати, гуляти — я був мертвий. Вигляд мій на роботі був такий жалюгідний, що не лише всі робітники співчутливо похитували головою, але й суворий побратим «по лому» змилостивився наді мною і порятував мене четвертого дня від «лютої смерті через перепрацювання» своїм життєдайним рецептом невтомності. Рецепт був простий, як двері: з самого ранку натщесерце прийняти 100 г добрячого самогону (від 50 градусів і вище), тоді злегка перекусити і знову «поправитись». Після такого еліксиру невтомності найгрубіші колоди видавалися трав'яними стеблинами. Через два тижні я став здоровий, як мул. Чи, простіше кажучи, — як бик, готовий не лише до важкої праці, але й охочий до запліднення одразу кількох телиць (у вільний від роботи час, зрозуміло).

Але в тому й специфіка малих містечок, що нікого там так просто не «осім'яниш», оскільки всі усіх знають, все про всіх відомо, все у всіх на очах. Не встигнеш після танців у повній недільній темряві відпровадити дівчину з клубу до хати, як назавтра дізнаєшся від якогось далекого родича чи близького сусіда про точну дату своєї реєстрації з громадянкою К. Залишається один вихід — храмове свято у віддаленому селі, на яке збираються парубки та дівчата з цілого «куща» на так звану «забаву аж до раня».

Л.В.

Сільські дівиці — це взагалі окрема пісня (слухай «Віки» — «Не треба, Стьопа»). Під час масових святкових дійств, замішаних на алкоголі, у них прокидається праматір-природа: світло християнського аскетизму бореться із темрявою язичницької життєствердності. У танцях вони гвалтують парубків своїм розпашілим тілом, але пищать від випадкового дотику у вузькому коридорі. Під плотом не дозволять торкнути рукою перса, але в кущах вхоплять усією жменею хлопця за геніталії. О натура! *O homo ludens!*

І звідки воно взялося, таке сумирне дівча з очицями, мов жарини, серед цього буйства плоті? Посміхнешся йому, а воно — як тиха вода (що греблі рве); візьмеш його до танцю за стан, а воно — наче лютня (бринить); цмокнеш його в тоненькі вуста, а воно — як пробуджений вулкан (жаром дише). І головне ж — не претензійне: на сіновалі, то й на сіновалі. Ти стягаєш з неї трусики, сіно в сіднички коле, а вона ні мур-мур, а вона — як сарна, тільки очицями блим та блим. І дарма що чорнява поросль на вологому лобку не пасує до вибілених пасом на спітнілому чолі — вона тебе і ніжками обхопить, і гепкою підмахне, і пальчиком де треба натисне. А потім ще й защебече: і любий, і милий, і ніжний, і плід твій солодкий для її піднебіння. І чого ці газдівські доньки не понавчаються тільки від міських батярів. Ох уже ця проф-тех-освіта!»

ІН.

— І так би й князювати, як у «царстві забуття», і так би «банкувати, як у теплій сраці». Дак ні — тягне, манить тебе кляте місто, де боги, як відомо, не живуть. Бо пізнав ти вже спокуси цього вертепу, бо звідав уже бенкету порочної жаги, бо несеш уже на чолі печать морального дефекту. Місто — саме та клоака, де тобі й місце!

А що місто для провінціала? Банальщина й скука: трамваї і кав'ярні, дискотеки і кінотеатри, дефіляди центральними вулицями і бійки по брамах. Свинство. Тривіальна буденщина, якій бракує ефекту очуднення.

Моя чергова з'ява у Львові саме збіглася з масовим поширенням ефекту очуднення в суспільстві — під його впливом людям видавалося, що їхня совкова реальність завдяки народним пісням, моді на етнографічне барахло та заміні пам'ятників перетвориться на незалежницький рай.

У той час я переживав своєрідне «дежа вю»: мітинги і сутички з міліцією, причетність до нелегального самвидаву, погрози в університеті. Як і колись, спілкування студентської молоді теж велося по кав'ярнях та «явочних» квартирах. Правда, тепер уже моє середовище мало ознаку «свідомого українства», для якого життя — це «Бог, Україна, воля». Але правдою є й те, що біологічні закони вивільненої енергії в обох випадках були тотожними. Тобто потреба задоволення політичних вимог і національних претензій ішла в парі з потребою сексуального задоволення.

Але знову ж таки — з цим у моєму середовищі було найважче, оскільки на хвилі відродження національних тра-

дицій українська цнотливість протиставлялася російській розпусті. Тому накопичувана протягом дня у політичних дебатах та артівських дискусіях енергія під вечір вивільнялася у тужній українській пісні. Ох, як ми співали! (Ну чисто як у Винниченка: «Робітники хвилюються. — Ну підіть з ними поспівайте».)

Так проспівувались ночі напроліт, щоб зранку повернутися у стіни університету разом зі своїми нерозв'язаними сексуальними проблемами.

Л.В.

Чим добрий університет (чи будь-який інший вуз) для парубка? Тим, що дівки туди приходять, покинувши батьківські гнізда, більш розкомплексованими і морально готовими до того, що їм необхідно протягом навчання: а) дефлоруватися, б) надівуватися, в) побратися.

Чим вуз поганий? Тим, що студентки переважно амбітніші від інших своїх ровесниць, а тому прагнуть: позбутися цноти не інакше як з лицарем на білому коні, забавлятися не менш як із заморськими шейхами, а вийти заміж однозначно за принца. Ну, з цим, зрозуміло, складніше. При таких розкладах шанси сексуальних звитяг і поразок зрівноважуються: 50 на 50. Але значний процент неминучих розчарувань створює неймовірно широке поле для лапання халяви: розчарування (відчай) штовхає слабкодухих екзальтованих дівиць в обійми (ліжко) навіть останніх мерзотників — і у цьому полягає весь кайф.

●

Я на свої університетські роки не маю чого нарікати: за п'ять років у мене було п'ять коханок. Всі різні і всі важливі. Кожна з них мала свою особливу рису, співзвучну з відповідним періодом мого університетського життя: новим витком становлення особистості, укріпленням життєствердності, усвідомленням причетності тощо. П'ять жінок — як п'ять епох, як п'ять сходинок до мого змужніння.

Перший курс — це період патетики та ілюзій, численних закоханостей та незчисленних перспектив. Звичайно ж, що у цей період я не міг зустріти когось іншого, окрім Ярославни — дівчинки з широко розплющеними чорними очима, темно-каштановими пухнастими кучерями і дивним ім'ям. Ця повнотіла міщанська доця кохалася в поезії, любила Україну і пашіла добробутом та спокоєм. У мені — все ще поетові і уже не пацанові — її, мабуть, підкуповувала самовпевненість, статечність і несхожість на інших однокурсників, здебільшого вчорашніх школярів. Я читав їй власні і чужі вірші, розповідав (вибірково) про свої подвиги у конвої та про романтику андерграунду в період «політеху». Більшість часу ми проводили по кав'ярнях, на тихих тісних вуличках, у парках осіннього Львова.

Чотири місяці ми жили у цьому романтичному забутті. Ми були майже щасливими. Так тривало аж до того різдвяного вечора, коли вона вперше віддалася мені на канапі у вітальні батьківського дому. Ярославна не була незайманою, але була ще зовсім недосвідченою. Тому акт цей тривав виснажливо і втомливо довго.

Ще за святковим столом я побачив у її очах той блиск, який мужчина впізнає безпомилково і від якого у його крові прибуває адреналіну. Роздягаючи її у повній темряві (вона попросила вимкнути не лише світло, а й ялинкову гірлянду), я відчув тремтіння дівочого тіла і брак повітря від пристрасних цілувань у повний рот. Її тугі перса, увінчані набубнявілими бруньками, майже не сколихнулися, приймаючи горизонтальне положення. Я ж чи не вперше не тремтів. У мені не було хтивого азарту. У мені була ніжність і повага до неї, я щиро хотів її. Мені подобалась її справжність: призвичаївшись до темряви, я бачив, що волосся її у різних місцях однакове кольором, я відчував, що вона насправді соромиться і хвилюється, а не вдає. Тому я намагався бути якнайделікатнішим: делікатно цілував, делікатно пестив, делікатно входив.

Увійшовши у неї повністю, я побачив гримасу болю і насолоди на її обличчі. В цю мить я її кохав найсильніше і найщиріше — мені захотілося розплавитись, розчинитись, влитись у неї і назавжди там залишитися. І лише неймовірним зусиллям різноманітних м'язів мені вдалося втриматися від еякуляції. Це дало мені змогу продовжити акт спокійніше і врівноваженіше, та коли вже відчувалося наближення бажаного кінця — несподівано задзвонив телефон. Тепер уже вона відреагувала, затиснувши усіма своїми м'язами мого бідного філософа. Тоді я вперше забоявся скліщення. Телефон дзвонив довго, і весь цей час я боявся. Коли вона мене відпустила, мені уже не хотілося жодного кохання, але, гнаний бажанням щасливого закінчення, я спробував усе розпочати знову. Лише тепер я завважив, що з Ярославни нікудишня партнерка: вона лежала, як колода, із заплющеними очима. Я втомився від здійснювання монотонних качків, а кінця-краю не було й видно — і невідомо, як би все це закінчилося, коли б не фатальний дзвоник у двері.

Навіть в армії я так швидко не одягався. Коли Ярославна відчиняла батькам, я вже сидів на канапі, уважно розглядаючи альбом репродукцій Сальвадора Далі... забувши, правда, увімкнути світло. Гадаю, що саме ця деталь, як і бліде, втомлене та спітніле обличчя доньки, розвіяли святковий настрій на обличчях батьків. Чим для неї обернулася ця пригода, я не знаю, бо поспішно відкланявся. Але згодом ціла наша закоханість закінчилася тим, що вона почала поводитися зі мною як з кандидатом у «чоловіки», а це не могло не привести до розриву. ♥

(Закінчення в наступному номері.)

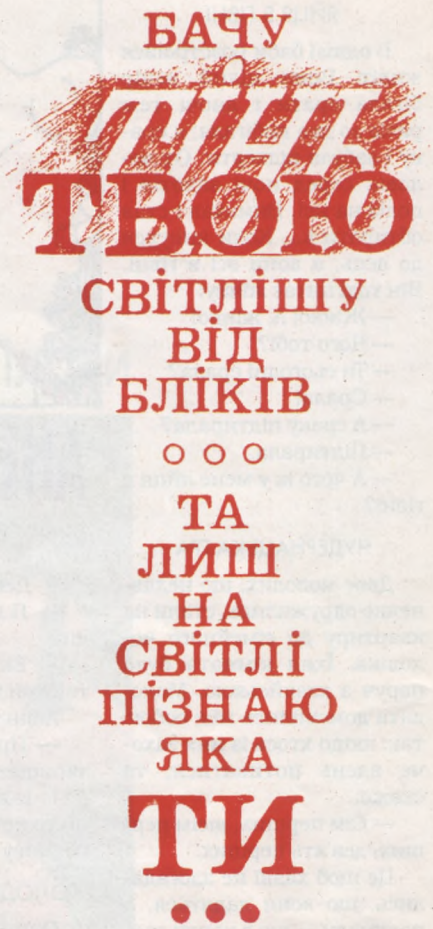

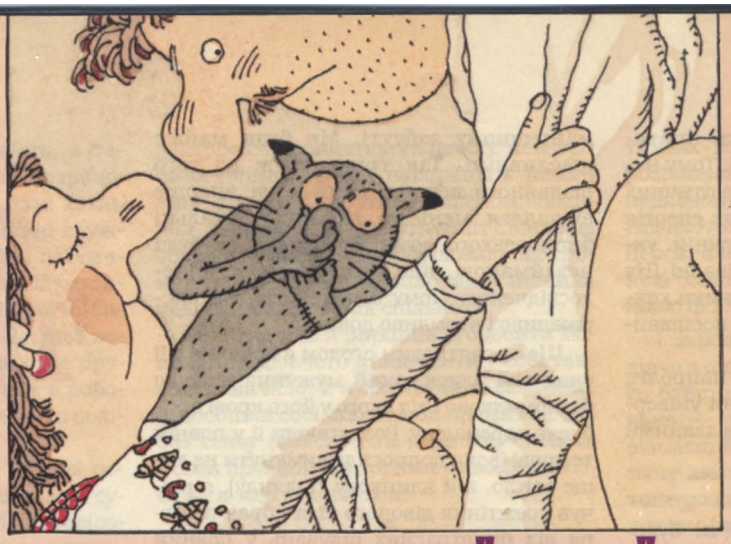

АНЕКДОТИ СХІДНОЇ УКРАЇНИ

в записах Володимира Гнатюка

ЯЙЦЯ В ГІВНІ

В однієї баби розстроївся живіт. Вона цілий вечір бігала срати і вночі теж разів зо два вибігала, а сраку і забула підтерти. От чоловік серед ночі захотів і поліз на неї. Вимахав і став обтирати х... Коли кинувся до яєць, а вони всі в гівні. Він тоді питає жінку:

— Жінко! А, жінко!

— Чого тобі?

— Ти сьогодні срала?

— Срала!

— А сраку підтирала?

— Підтирала.

— А чого ж у мене яйця в гівні?

ЧУДЕРНАЦЬКА ГРА

Двоє молодих, що недавнечко одружились, стали на квартиру до сімейного чоловіка. Їхня кімната була поруч з хазяйською. Молодята домовились між собою так: якщо хтось із них захоче вдень потикатися, то скаже:

— Сім перших, вісім перших, дев'ять перших.

Це щоб хазяї не здогадались, що вони ладяться, а подумали — що в карти грають. От вони так і робили. Разів п'ять на день пошморгаються і все наче в карти грають, а грали вони зовсім на іншому інструменті, з волосяними струнами.

Якось прийшов молодик пізно ввечері з роботи і так здорово уморився, що й ніг не чує, роздягся і ліг спати, не схотів і вечеряти. А вона здорово схотіла. Розстелила свою постіль, лягла і каже:

— Сім перших.

Він мовчить.

— Вісім перших.

Він тільки махнув рукою, йому вже й балакати не хотілось. А вона знов за своє:

— Дев'ять перших.

— Я пас, — обізвався молодик.

— Ех ти, боягуз, соромно з такими козирями пасувати.

А він тоді:

— Прошу в чужі козиря не заглядати.

І так вони побалакали, і ніхто не зрозумів, що вони вели розмову про ї...ю.

ГОЛОДНІЙ КУМІ ХЛІБ НА УМІ

Один чоловік був жонатий на молодій жінці. У нього х... погано стояв. Коли збирається лізти на жінку, то бадьорить, бадьорить його, аж умориться; а жінка поки діждеться, коли він надроче, аж лихоманка її затрясе. Вона бідному старому спокою не давала.

Одного разу чоловік ввечері став молитися Богові і майже вголос читав деякі слова з молитви. А жінка вже сиділа на постелі, лагодилася спати і прислухалась, чого він просить. На цю пору чоловік вимовив уголос такі слова:

— Утверди, Господи, і направ... — і далі вже став читати пошепки.

Жінка не витерпіла, перервала його:

— Та ти, чоловіче, краще проси, щоб утвердив, а направлю я сама!

Вона вирішила, що чоловік просить за свого х... Голодній кумі і хліб на умі.

ЖАЛОБНИЙ МУЖ

В одного чоловіка померла жінка. Обмили її, положили на стіл, вдягли, все як слід. Накрили серпанком і засвітили над головою воскову свічку. Чоловік дуже побивався за своєю жінкою. Жаль йому було розлучатися з такою бідовою і пожадливою нащот «Боже збережи» бабою. Він узяв свічку, поставив її в ногах, а сам припав до покійниці трохи вище колін і плаче. А баби подумали, що він за слізьми не бачить, де свічку ставить, та й кажуть:

— Що ти, чоловіче, робиш? Не там свічку поставив, ось лице, тут треба ставити.

Чоловік підняв голову, показав пальцем проміж ніг і каже:

— Та мені потрібне не лице, мені потрібне оце!.

ЩИРА ПОРАДА

Радять старі люди молодим чоловікам рідше до баб притулятися, бо після цього дуже слабнеш. Один чоловік оженив сина. На другий день прокидаються вони, батько й питає сина:

— А що, синку, ти багато разів був на своїй жінці за ніч?

— Дванадцять разів.

— А я на своїй тільки раз.

На другий день прокидаються, батько знову питає сина:

— А що, синку, ти цю ніч скільки разів?

— Десять разів.

— А я раз.

На третій день встають, батько теж питає сина:

— А що, сину, ти багато разів?

— Сім.

— А я, — каже, — раз.

Потім питає батько сина через місяць:

— А що, сину, ти багато разів?

— Два рази.

— А я все-таки раз.

Питає батько сина ще через тиждень:

— А що, синку, ти багато разів?

— Та тільки один раз.

— І я раз.

Питає батько сина через три місяці:

— А що, синку, ти багато разів?

— Та ні разу.

— Еге, хлопче, а я раз.

Спитав батько сина ще через деякий час:

— А що, синку, ти тепер часто?

— Ні разу, тату, я щось захирів.

— А я раз.

Потім батько і каже синові:

— А що, бісів син, ти погнав одразу здорово, а тепер нікуди не годний, а якби ти з самого початку по одному разу, то до самої смерті годився б. А тепер ти з сили вибився, а жінку свою тільки роздражнив, а тепер вона може бігати до інших, бо ти сам її не вдовольниш. А ось як я «раз» та й «раз» і до самої старості буду по разу, і вже моя баба не буде до чужих бігати.

Син трохи оклигав і вже більше не ризикував часто лазить на жінку, послухав батька. ♥

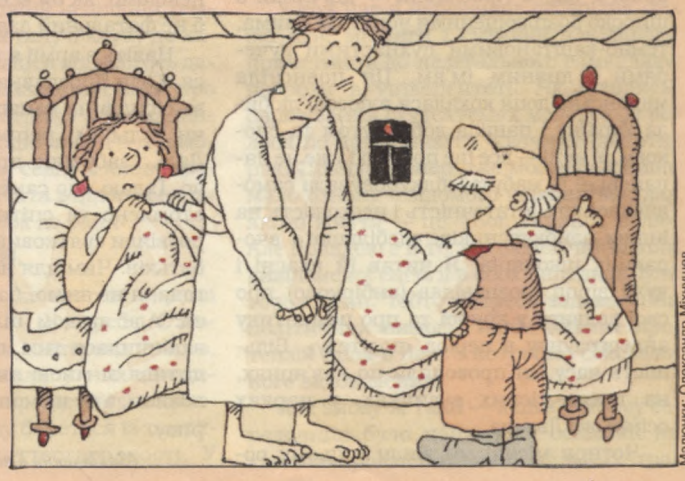

Малюнки: Олександр Міхнушев

Валерій Скляренко • Серія • Плоди

Valeriy Sklyarenko • Fruits • Series

ЛЕЛЬ 98

Валерій Скляренко • Valery Skhyarenko

Січень/January

ПН MO	ВТ TU	СР WE	ЧТ TH	ПТ FR	СБ SA	НД SU
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	

Лютий/February

ПН MO	ВТ TU	СР WE	ЧТ TH	ПТ FR	СБ SA	НД SU
						1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	

Березень/March

ПН MO	ВТ TU	СР WE	ЧТ TH	ПТ FR	СБ SA	НД SU
						1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
30	31					

Квітень/April

ПН MO	ВТ TU	СР WE	ЧТ TH	ПТ FR	СБ SA	НД SU
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30			

Травень/May

ПН MO	ВТ TU	СР WE	ЧТ TH	ПТ FR	СБ SA	НД SU
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	18	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

Червень/June

ПН MO	ВТ TU	СР WE	ЧТ TH	ПТ FR	СБ SA	НД SU
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30					

Липень/July

ПН MO	ВТ TU	СР WE	ЧТ TH	ПТ FR	СБ SA	НД SU
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31		

Серпень/August

ПН MO	ВТ TU	СР WE	ЧТ TH	ПТ FR	СБ SA	НД SU
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30
31						

Вересень/September

ПН MO	ВТ TU	СР WE	ЧТ TH	ПТ FR	СБ SA	НД SU
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30				

Жовтень/October

ПН MO	ВТ TU	СР WE	ЧТ TH	ПТ FR	СБ SA	НД SU
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	

Листопад/November

ПН MO	ВТ TU	СР WE	ЧТ TH	ПТ FR	СБ SA	НД SU
						1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
30						

Грудень/December

ПН MO	ВТ TU	СР WE	ЧТ TH	ПТ FR	СБ SA	НД SU
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30	31			

Фото: Валерій Скляренко

З ПАСІКИ ДІДА АНДРІЯ

КИЦЯ МАМІ НЕ СКАЖЕ

— ТИ НЕ ДУЖЕ, Семене, тулися до мене, бо що мені мама скажуть?
— Звідки ж вони знатимуть, що я тулився?
— Звідки, звідки... Он киця дивиться.
— І їй не соромно... Таке гарне, з бантиком на шиї, а не соромиться дивитись.
— А тобі не соромно до мене тулитися?
— Соромно, Явдоню, але що я зроблю, коли мушу?
— І чого це ти раптом мусиш? Це ж не на роботу ходити.
— На роботу якийсь раз і не пішов би, а це таке, що не витерплю.
— Диви на нього! Не витерпить він...
— А так. Знала б ти, Явдоню, що в мені робиться, то й сиділа б ото сумирно.
— Чекай, чекай... А куди це ти вже лізеш?
— Хіба я знаю... Пташечки в тебе під блузкою. Тісно ж їм там. Пусти їх подихати. Пташка любить волю.
— Таж мама...
— Мама з татом пішли в кіно і повернуться не скоро.
— І це знає... От ще Семенко!
— Як не знати, коли бачу, що дві голубки мучаться в тісноті?
— О, вже гудзичок бризнув! Такий ти, хлопче, нетерплячий!
— Такий, як бачиш.
— Другий гудзичок... Одну пташку голою рукою взяв... Як це зветься?
— Хіба я знаю?
— Вже й друга до твоєї долоні проситься.
— І другу приголублю. Люблю голубів, гарні вони. Дзьобики в них...
— А киця дивиться.
— Де це вона? А-а-а...
— А це вже куди?
— До киці.
— Ой-ой-ой, таж лоскотно, Семенку... Чекай-но, ти ще, чого доброго, положиш мене...
— І положу отак-о, гарненько.
— Вже й губами яблучко облизуєш...
— Бо солодке, як мед.
— І до киці лізеш... Ну, тікай, Семенку. Тікай, кажу!
— Хіба ж це я?
— А хто ж?
— Вгадай... Та лежи по-людськи, а то тиснеш ті ноги одну до другої, наче вони давно бачились.
— А як треба? Отак?
— Авжеж.
— Ой, тікай!.. Ну, тікай, тікай... Таки той... Ще й мами нема дома... Вже хоч не квапся. Куди тобі квапитись?
— ...
— Зручно лежу? Тобі добре?
— Ніколи так добре не було.
— І мені. А кішка, мабуть, таки дивиться...
— Не бійся, вона мамі не скаже. ♥

АНДРІЙ М'ЯСТКІВСЬКИЙ

Фото: Олександр-Студія

ХРАМ ГОЙТОСИРА

ШИНОК

ПИТИ ЧИ НЕ ПИТИ?

Художник: Франк-Іво Ван Дам (Бельгія)

ШИРОКО відоме висловлювання героя однієї п'єси Шекспіра про те, що алкоголь «збільшує збудження, але утруднює виконання». Проте багато людей вважають, що помірна кількість алкоголю збільшує потенцію чоловіків. Подібні якості, до речі, дехто приписує маріхуані, тютюну та іншим інтоксикантам. Для вивчення цієї проблеми було проведено численні дослідження. На тіла учасників, що переглядали фільми, слухали записи із сексуально-стимулюючим змістом, закріпили невеликі контролюючі пристрої. У чоловіків це були маленькі гумові кільця, що вимірювали діаметр пеніса, а в жінок — пристрій, що вимірював кров'яний тиск і об'єм вени у статевому органі. Експерименти переконливо довели, що сам по собі алкоголь послаблює сексуальне збудження. А от здатність контролювати сексуальну реакцію після прийому навіть невеликих доз алкоголю (приблизно 100 г горілки) істотно зменшувалась. Були випадки, коли учасники дослідів заявляли, що відчувають більше сексуальне збудження після прийому алкоголю, хоча виміри засвідчували протилежне.

Учасники виявляли більше сексуального зацікавлення, коли вони вірили, що вживали алкоголь, хоча його присутність у склянках була мінімальною.

Ще одне дослідження, що грунтувалося на особистих спостереженнях, показало, що рівень розгальмування змінюється у залежності від сподівань та обстановки, але не від вмісту алкоголю в напої.

Отож відомий герой Шекспіра має рацію лише частково: алкоголь зменшує збудження, але виконання таки утруднює. Проте інтоксиканти часто-густо використовуються для отримання «внутрішнього дозволу» на більш розкуту поведінку або для того, щоб дістати додаткові права. Норвезький психіатр Х.О.Фек'яер наводить приклад із своєї практики. Жінка розповідає про свого чоловіка: «Після пари кухлів пива він стає байдужим і навіть ворожим до мене. Він іде до міста і може залишатися там декілька днів. Він ходить з жінками, яких зустрічає у місті. Коли я намагаюсь його зупинити, він іноді б'є мене». На думку жінки, саме алкоголь примушує чоловіка поводитися таким чином. Ймовірно, він і п'є для того, щоб мати право на таку «вільну» поведінку. Адже

КЛУБ МАНД

КУДИ Л
УКРАЇНСЬКІ «

Малюнок: Адріан Луз (США)

Анекдот з бородою

ПЕРЕКАЖУ його коротко й у м'якому варіанті. Один наш співвітчизник потрапив до німецького борделю і намагається пояснити, чого хоче. Але в німецькій він ні «бум-бум», от і говорить повії, показуючи свого прутня: «Хрум-хрум?» А вона йому чистісінькою українською: «Аякже!»

Приблизно так отетерів і я, почувши в Гамбурзі рідну мову. І де б ви думали? На прогулянці веселим кварталом цього «міста кохання».

Люблю українську природу і повну пазуху цицьок

Ці рядки з народного епосу моєї країни поділяють і бюргери ФРН. Судіть самі. У гамбурзькій газеті «Моргенпост» з 600 оголошень жриць кохання половина — пропозиції повій з колишнього СРСР. І серед оцих трудівниць статевого фронту третина — українки. Або «хохлушки», як їх тут любовно, із сласним зітханням називають німці та гості країни. Як же узгодити такий бурхливий потік проституції із запевняннями німецьких властей про те, що цьому згубному явищу протистоять у ФРН ну дуже суворі закони?

Роз'яснення поліцейського

Стан справ роз'яснив мені начальник відділу з боротьби із сутенерством і торгівлею живим товаром Гамбурзького управління кримінальної поліції Армін Каден:

— Проституція як така у Німеччині не заборонена. Але це не поширюється на іноземок, які перебувають у країні по туристичних візах. Проституція за законом вважається трудовою діяльністю, а вона дозволяється іноземцям лише за наявності дозволу на проживання та на роботу. Якщо жінка, перебуваючи у ФРН по туристичній візі, займається проституцією, вона порушує закон про статус іноземних громадян.

Як незабаром з'ясувалося, цей закон з шести тисяч зареєстрованих повій Гамбурга порушують дві тисячі. І майже всі вони — з країн Східної Європи. Українок серед них — майже півтисячі. І ця кількість неухильно зростає.

Шляхи до борделю

Українських повій умовно можна поділити на дві категорії: ошукані та професіоналки. Перших заманюють до Німеччини брехливими обіцянками. В українських газетах безкоштовних і платних оголошень після того, як заборонили відверті пропозиції сексприробітку, пастки почали розставляти у розділах, подібних до «Шукаю роботу». Доведених до відчаю наших молодих і привабливих співвітчизниць заманюють до ФРН брехливими обіцянками. Скажімо, обіцяючи добре оплачувану роботу на кухні ресторану, на фабриці, нянькою в сім'ї. І, боронь Боже, навіть натяку на інтим! Хоча насправді — вербують у повії.

Друга категорія знає, на що йде. Київським та повіям з інших місць обіцяють великий заробіток. Цю групу поповнюють і непрофесіоналки, які обирають саме такий шлях до збагачення.

Ціна повії

Продавцями живого товару здебільшого виступають наші земляки. Зібраних «сексбомб» вони найчастіше везуть через Польщу. У цій країні чи у самому Гамбурзі їх продають сутенерам. А тепер увага — вартість людини (нехай і призначеної для оргій і неприродних утіх): коштує повія не дорожче за авто середньої руки — від 4 до 8 тисяч дойчмарок. Ці гроші вона має відпрацювати сутенерові. Жінок, яких заманили хитрощами, примушують до проституції погрозами, знущаннями, гвалтуванням.

Не вмієш — навчимо, не хочеш — примусимо

Цим армійським принципом активно користуються й сутенери. Вони уникають контактів з міліцією, поліцією і нашим братом — журналістом. Але мені поталанило. Торговець живим товаром Анатолій погодився дещо роз'яснити для преси.

Родом він з України. Служив у Західній групі військ на території колишньої НДР. У 1991 році дістав у ФРН політичний притулок. Живе в Ошаце, одержує соціальну допомогу. Власники будинків розпусти замовляють йому дівчат. Він «виписує» їх із Києва, Харкова, Херсона, де в нього все «схоплено». Спеціалізується на продажу дівчат до турецьких борделей Гамбурга. З повії та з покупця бере зазвичай по 2000 дойчмарок комісійних.

Паспорт для довірливих

Прямуючи до Німеччини «на заробітки»,

жінка підтвердила, що нічого подібного від тверезого чоловіка вона б не потерпіла, а повірити, що такі маленькі дози алкоголю можуть докорінно змінювати поведінку, важко навіть прибічникам традиційних поглядів на цю «магічну» речовину.

Проте визнані більшістю людей «особливі властивості» алкоголю часто дозволяють виправдовувати або принаймні самовиправдовувати ще більш ганебну поведінку. Американський дослідник Мак-Гехі опитав 158 чоловіків, засуджених за сексуальне насильство проти дітей віком до 14 років. Дослідження довело, що «стан сп'яніння під час скоєння злочину дає злочинцю можливість покаятись у ганебній дії, не відмовляючись від своєї приналежності до нормальних членів суспільства. Типова фраза, яку довелось чути від опитуваних, звучала приблизно так: «Якби я був тверезий, цього б ніколи не сталося...» Учасники дослідження, проведеного вченими університету Джорджії, слухали записи декількох розповідей про згвалтування. Коментарі показали, що до гвалтівників ставились більш поблажливо в тих випадках, коли вони були п'яні. Якщо ж напідпитку була жертва, їй, навпаки, приписувалась більша провина.

Наведемо ще приклад, коли «стан сп'яніння» добре спрацьовує для виправдання дій, відзначених у того ж Фек'яера. Чоловік п'ятдесяти років узяв шлюб із жінкою на десять років молодшою. За кілька років його сексуальні бажання і можливості зменшились, але жінка продовжувала постійно турбувати його вимогливими сподіваннями. Він почав щоденно випивати після роботи. Це ефективно клало край бажанням і вимогам жінки, яка, щоправда, стала звинувачувати його в пияцтві. Проте такі звинувачення він вважав менш принизливими, ніж відсутність сексуального апетиту та ерекції.

Жінки часто використовують стан сп'яніння для того, щоб уникнути звинувачень у розпусті, змінити партнера, здолати те чи інше сексуальне «табу» (а їх у нашій культурі значно більше для жінок, ніж для чоловіків). Не випадково саме жінки організовують випивки на роботі та в побуті і значно суворіше, ніж чоловіки, ставляться до тих, хто уникає пити або п'є менше за інших.

ЛЮБОВ РУСАНОВА, м.Київ

ДЗЕРКАЛЬНИЙ ЗАЛ

СПОСТЕРЕЖЕННЯ СХІДНИХ МУДРЕЦІВ

ОЗНАКИ ШЛЯХЕТНОСТІ. Звичка трохи схиляти голову на правий бік; ідучи, широко розставляти ноги й енергійно вимахувати руками; сідаючи, класти руки на стегна; дивитися співрозмовникові прямо в очі, — все це свідчить про шляхетного роду людину, якій в усьому таланить.

ОЗНАКИ ЗАПАЛЬНОСТІ, НЕСТРИМАНОСТІ. Широкі груди з шорстким і густим волоссям, а також швидкі повороти голови свідчать про запальність і нестриманість.

ОЗНАКИ НЕЧЕСНОСТІ. Той, у кого верхня губа червона і ширша за нижню, а хода швидка, рідко буває чесний.

МАТИМЕ БАГАТО ДОЧОК. Біла шкіра, ніс як картоплина, банькаті й сльозаві очі — ознаки кволості та байдужості до жінок. Такий чоловік матиме багато дочок.

ДОБРИЙ БАТЬКО. У кого довгі руки, короткі ноги, волохатий живіт і хто, до того ж, кирпатий, гладкий і балакучий, — той дуже любить своїх дітей.

АБУ-аль-ФАРАДЖ (897—967)

НДРІВНИКІВ

ЛЕТЯТЬ «МЕТЕЛИКИ»

жінки вже дома чи по дорозі одержують фальшивий польський або чеський паспорт. З ним у ФРН легше одержати дозвіл на проживання. Але фокус у тому, що, одержавши підробний документ, наші дівчата опиняються поза законом. І в посольстві України їм уже ніхто не зможе допомогти.

«Працюємо ледь не в клозеті»

Так спересердя висловилася киянка Олена В. за гратами німецької камери попереднього ув'язнення. З нею дозволив побесідувати вже знайомий вам Армін Каден.

— Гестапівці бісові! — вилаялася Олена, коли сталеві двері зачинилися і клацнув замок. — Сигаретою не пригостиш?

Після традиційних розпитувань — «як там на Вкраїні», «хто ти (тобто я)» та «навіщо» — перейшли до її персони. Ось Оленин монолог:

— Приїжджаю до Берліна. Зустріли двоє наших. Меткі такі. Й одразу: мовляв, нянечка, на жаль, уже не потрібна. Пообіцяли посадити на зворотний поїзд. Я, дурепа, одразу в плач. Для мене це було, наче довбнею по голові, — я ж бо усі свої заощадження розтринькала. А вони заспокоюють: ми тобі за дорогу сплатимо. Та я про все здогадалася з їхніх посмішок бридкеньких. Обговорили діловий бік питання. Але тут вони мене накололи. Від обіцяного й третини не одержала. Запхнули мене до кімнатки з двома югославками. Вдень спали, а вночі обслуговували клієнтів. До вчора усе гаразд було — працювали «на хаті». Мустафа, який нас купив, зробив документи для поліції. Ліжко, білизна, душ — чого ще? Це не на вулиці стриміти чи в машині на задньому сидінні під якимось пердуном звиватися... І досі б працювала. Та вчора напоролася на бійку з різаниною й загриміла до поліції. Тепер вишлють. Менти тутешні обіцяли квиток купити.

Портрет вітчизняної путани в закордонному інтер'єрі

Вік: 18—20 років. Працюють там, куди направить сутенер. Але не разом з німецькими повіями. Наших поки що здебільшого можна зустріти на автозупинках і навіть у громадських туалетах. Багато хто з українок обслуговує клієнтів удома. Вони привабливіші за німкень. Заради доброго заробітку ладні віддаватися без презервативів, що для місцевих професіоналок є неможливим. Адже СНІД — не спить!

Вирізняються українки й підвищеною емоційністю. Закликають надміру гучно, сміються дещо вульгарно, піпку ще здалеку показують. І дуже багато лаються.

Косметикою користуються менше. Бо природа наділила їх щедріше: і тим, що у декольте, і тим, що іззаду. Вони дуже виграють у порівнянні з бісексуальними фігурами місцевих колежанок.

На що «клює» клієнт

Читаю оголошення. Газета німецька, але текст російською мовою: «Пристрасна киянка. Секс без обмежень. Обслуговую всіма відомими способами». Я зателефонував за наведеним телефоном. Автовідповідач ламаною німецькою з надмірним загравнням запропонував перелік послуг: мінет, групенсекс, орал, анал...

Небезпечний секс

Більшість дівчат з України не лише кондомами — взагалі жодними запобіжними засобами не користуються. Не дивно, що серед наших співвітчизниць найбільше число заражених гепатитом «Б». Займаючись проституцією нелегально, українки, природно, не зареєстровані й, на відміну від німецьких повій, регулярно не обстежуються медиками.

Блиск і злидні куртизанок

Бальзак мав рацію. У професії повії, одній з найнебезпечніших у світі, зовнішній блиск і мішура живуть поряд з величезним ризиком. Байдуже, де працює «раба продажного кохання» — в елітному будинку розпусти чи в брудному турецькому кабаці, одержує 500 чи 50 марок на день — фінал здебільшого один. Напівгола, без шеляга в кишені, порізана чи побита, біжить вона у поліцію чи посольство. І ніхто не зможе поручитися, що її не доб'ють по дорозі.

На жаль, мало хто вчиться на чужих помилках. І на примарний вогник легкого заробітку летять дівчата з України, нові й нові повії. І обпалюють свої тендітні крильця або й зовсім згорають у пекельному полум'ї бруду і продажного кохання.

Спеціально для «Леля» —
ВАЛЕРІЙ РОМАНОВСЬКИЙ,
м.Гамбург, Німеччина

Фото: Григорій Чорний

ПАРА-ЛЕЛЬ

13 серпня 1996 р.

ШАНОВНА РЕДАКЦІЄ!

Пишу вам листа, охоплена тихою люттю. Вже на першій сторінці вашого журналу, в оповіданні Богдана Жолдака, мені зустрілися несправедливі, ганебні слова: «Таня — це прощання». Я не можу погодитися з такими, хоча й першими, віршами автора. Це несправедливо, що навіть у вашому журналі не знайшлося достойних слів для такого еротичного імені, як Тетяна. Скрізь Наталки, Оленки, Іванки, Оксанки, навіть Вероніки бувають, а про Таню — таке...

Чому ви сказали, що Таня — прощання,
Це Тайна любові, це подих бажання,
Побачення теплі на тихім світанні,
Це роси і квіти, умиті сльозами,
Це тайна найбільшого в світі кохання,
Це зустріч осіння після розставання,
Це заздрість чудовиськ й світів коливання,
Це пам'ять вогненна й жага до нестями.

Така вона — Таня!

ТАНЯ, м.Київ

НЕЗНАНО ТЕТЯНО, О ПАННО-ДУРМАННО!

Я вірю, Тетяно:
ти — не з
підпаркання,
ти — Таня-буяння,
ти — плоті
зростання,
палке цілування,
щемке роздягання,
усе це — ти є,
незнайомая Таню.
(Ще рими даю:
обирання,
вагання, злигання,
злягання-волання,
прощання
і листування...)
Тетяно-нірванно!
У тебе, мов в
ванну,
і без роздягання
стрибну навмання.
Бо Таня — не Ганя,
тим більше — не
Маня,
а шанована панья,
се пристрасть
шампанья
і сексу знання!

P.S.: На додаток до цього вірша у відповідь невідомій шанувальниці «Леля» додаю оповідання, яке так і називається: «Таня чи Маня», лелію надію, що у «Лелі» його й надибаю.

БОГДАН ЖОЛДАК

ПОТЕНТНЕ БЮРО

ЩОБ ХОТІЛОСЬ І МОГЛОСЬ

ПРОДОВЖУЄМО знайомити з рецептами підвищення потенції, які здавна відомі народній медицині.

СІДАЮЧИ ОБІДАТИ чи вечеряти, візьміть за звичку додавати в їжу по пів столової ложки зелені петрушки та селери. Якщо є — свіжі, а ні — попередньо подрібнені і насушені. Подбаєте влітку — цілий рік проблем не матимете.

НАСТОЯНКА ЖЕНЬШЕНЮ, левзеї або елеутерококу стане у пригоді, якщо раптом у вашому домі не виявиться петрушки із селерою. По 20—30 крапель настоянки, розбавленої водою, слід вживати тричі на день перед їжею впродовж двох тижнів.

ДУБРОВНИК ЗВИЧАЙНИЙ теж відомий своєю збуджуючою дією. Цю траву збирають у пору цвітіння. Нарвавши, треба дві-три години посушити її на сонці, потім перенести в тінь — на підвіконня чи горище. У 200 мл окропу засипають 5 чайних ложок сухої трави і варять 45 хвилин. Пити по 50 мл чотири рази на день перед їдою протягом місяця.

ЦИЦЕРІЯ

ЯК Я НЕ ВИЙШЛА ЗАМІЖ

ЦЯ ТРАГІКОМІЧНА історія трапилася зі мною зовсім недавно. Я виходила, але не вийшла заміж.

Ми з Анатолієм зустрічалися два роки. Два роки листів, зустрічей, розлук, телефонних розмов і мрій про майбутнє спільне життя. Він любив мене так, що, здається, міг з'їсти очима. А як ревнував! Божеволів, коли помічав, що хтось дивиться на мене. А мені подобалися навіть його ревнощі.

І ось нарешті. Він закінчив інститут, влаштувався на хорошу роботу, і ми віднесли заяву до загсу. Після того пішли до мене. З пляшкою шампанського, з шоколадом, з квітами. Все було дуже гарно. Трішки випили, потім трішки потанцювали, а потім і трапилось оте, через що ми так і не одружилися.

Ми дуже любили одне одного, але я йому нічого не дозволяла з собою робити. Саме тому, що любила, саме тому, що хотіла вийти за нього заміж.

Але й він також не дуже прагнув. Зрештою, для цього у нас було попереду ціле життя.

А отого вечора я вирішила, що нарешті все можна. І він почав мене роздягати. Роздягав, як богиню. А я постаралася вбратися відповідно — все новеньке, все імпортне. І бюстгальтер одягла найулюбленіший і найкрасивіший — французький.

Так от. Він дійшов до бюстгальтера і сказився. Очі вирячив, весь посірів, потім позеленів. А потім сказав: «Я не знав, що в тебе такі груди». І до дверей. А я йому в спину: «Та які?» А він белькоче і посувається до дверей наче сліпий: «Несправжні. Не знав, що в тебе фальшиві груди». І зник. І більше я його не бачила. І заява в загсі пропала. І моє одруження не відбулося.

І все через французький бюстгальтер. Я в нього завжди вати накладала, бо він мені завеликий, а віддавати чи дарувати комусь не хотіла. Любила я його одягати і себе в ньому любила. Йду вулицею і роблю вигляд, що не помічаю жодних поглядів...

І взагалі, дурень був мій Анатолій, це я вже тепер знаю. Груди йому фальшивими здалися. Все життя був би щасливий з моїми грудьми. І не треба було б йому інакших і більших...

А вату з французького бюстгальтера я викидати не буду. Ще знайду собі такого, що не тільки її буде бачити, а й мене.

ОЛЕСЯ

Художник: Франк-Ізо Ван Дам (Бельгія)

ХОРОШИЙ КОМП'ЮТЕР — ЗА ХОРОШУ ЦІНУ

DiaWest

(044) 440-44-88, 440-01-75, 440-90-77, 440-21-00
АКЦІОНЕРНЕ ТОВАРИСТВО «ДІАВЕСТ»

SAMSUNG

Понад 150 конфігурацій комп'ютерів!
Більше 250 найменувань комплектуючих!

м. Київ, вул. О. Теліги, 8.
Магазин на Харківському: вул. Тростянецька, 47
http://www.diawest.kiev.ua
e-mail: postmaster@diawest.kiev.ua

Наші філії:
Львів (0322) 75-68-56, Чернівці (03722) 7-28-02

Фірма «ДЕРКУЛ»

Повний спектр видавничих та поліграфічних послуг

- НАЙКРАЩІ ХУДОЖНИКИ
  виготовлення оригінал-макетів та ілюстрування журналів, книг, проспектів
- НАЙСУЧАСНІША ТЕХНІКА
  набір, сканування, верстка
- НАЙТОЧНІШІ РІШЕННЯ
  комп'ютерний дизайн
- НАЙВІДОМІШІ ПІДПРИЄМСТВА
  якісна поліграфія
- НАЙПРИЙНЯТНІШІ ЦІНИ

МИ ПОВЕДЕМО ВАС ДО УСПІХУ!

Телефони: (044) 211-06-90, 211-02-68

«ПРИЗМА» ЛТД

КОСМЕТИЧЕСКАЯ СТОМАТОЛОГИЯ

Материалы и методика корпорации «DENTSPLY» США:
— косметическая пломба;
— коронка, штифтовый зуб, «наращивание» зубов;
— устранение дефектов зубного ряда (промежутки между зубами и пр.);
— выравнивание зубного ряда;
— все виды протезирования.

Заключаем договора с организациями на обслуживание по безналичному расчёту.

Тел.: 416-14-04 416-68-77 229-49-59
462-57-94 229-49-18

РАБОТАЕМ БЕЗ ВЫХОДНЫХ

ВОЛОДИМИР ЯКУБОВСЬКИЙ

ГУМОРЕСКИ

ЧОЛОВІЧЕ СВЯТО

У селі, бувало, жінки лаються за межу. Чоловіки тим часом статечно походжають, кожен по своєму подвір'ї. Смачно смалять цигарки із самосаду, раз по раз поглядаючи на город. Терпляче вичікують, коли настане кульмінаційний момент. Коли всі дошкульні слова жінки випустять, наче важкі ядра з гармат. Коли всі аргументи буде вичерпано і залишиться лиш одне. Повернутися спиною, нахилитись до самої землі, задерти спідницю й сорочку з вишитою лиштвою — і показати одна одній те, що під сорочкою. Робилося це дуже швидко й синхронно. Не дай Бог запізнитись. Дійство супроводжувалося словами:

— На, подивись. Щоб тобі повилазило!

Але ні в кого нічого не вилазило, бо жінки, щоб не бачити того, що демонструє суперниця, міцно заплющували очі. Так приходило чоловіче свято. Їхні погляди, на мить схрестившись, блискавично долали відстань і зупинялися на жаданому об'єкті. Обов'язково — на чужому. Так прикипали до паморочливої принади, що не ставало сили хоч на хвильку відірватися від видива, аби порівняти святкове чуже зі своїм буденним.

Нарешті котрась із жінок не витримувала. Непомітно відкривала одне око, злорадо втішаючись побаченою чудернацькою почварою, ще й перевернутою догори ногами. А коли кров приливала до голови, нарешті випростувалась. І тоді падала завіса, позбавляючи сусіда бажаної картини. Його колега ще кілька секунд мав змогу смакувати баченим.

Траплялось отаке не так уже й часто. Як свято серед буднів. Але траплялося...

ПРОФЕСІЙНЕ ЗАХВОРЮВАННЯ

— Тебе, Миколо, й не впізнати. Зовсім негодним став, — примружує Ганна свої циганські очі. — Бач, ледве ноги переставляєш.

— Якби я вас, шльондр, не жалів, тудить вашу мать, — не стримується той, — та не лягав сам на холодну землю, то був би ще й тепер ого-го!

ЧОЛОВІЧА СОЛІДАРНІСТЬ

— Діду! — кричить онук Святослав. — Я тебе питаю і питаю, а ти все мовчиш!

Крізь дзюркіт жовтого струменя починаю прислухатися до слів свого нащадка.

— Скажи, діду, чого в тебе такий великий пісюнець? — чітко карбує кожне слово малий.

«Ото нишпорка! Підгледів. Що ж йому відповісти, — гарячково роздумую, — щоб не було протиріччя з педагогічними настановами?» А з моїх губ злітає:

— Біжи й скажи про це бабусі. Бо вона протилежної думки.

Онук зачиняє двері й лопотить босими ноженятами. Поділитися радісною звісткою.

ЕХ, ЯКБИ МОЛОДИЦЮ...

Прийшовши додому напідпитку, дід Лаврін довго намагається зняти черевики. Ось-ось клюне носом об підлогу. Нарешті він облишає марну справу і мрійно проказує:

— Ех, якби мені оце зараз молодицю гарну...

— Мовчав би вже, опудало ти городнє, — не втерпіла баба Настя. — Навіщо вона тобі?

— Як то навіщо? Щоб шнурки на черевиках розв'язала.

Малюнок: Борис Денісевич

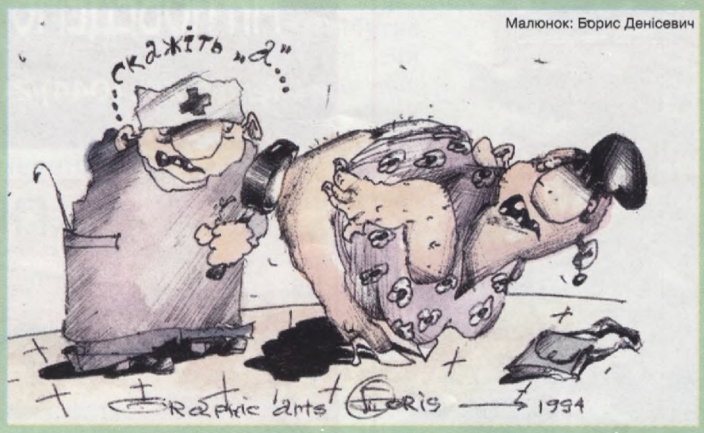

ОЙ ДАВАЛА Я, ДАВАЛА...

Прочитала у 2-3 номері «Леля» за 1996 рік сороміцькі частівки й вирішила надіслати вам із власної колекції кілька штук. Може, знадобляться.

Частівки такі, що є слова і українські, і російські, і білоруські. Місто Славутич побудовано неподалік Білорусі. Тому в нас така говірка. Отож вибачайте.

Колись збирала фольклор. Допомагала подрузі, яка вчилася в Києві на філологічному факультеті. Адресу мою не вказуйте.

В.Д., м.Славутич Київської області

Ой давала я, давала
По четыре раза в день,
А теперь моя давалка
Получила бюллетень.

Я по кладочке шла,
На кладочку села.
Праву ножку подняла —
Время посмотрела.

Наварю борщу,
Сама вихлебчу.
Прийдуть хлопці
до вікна —
Сраку витріщу.

Ти не стій під вікном,
Не держи собаку.
Якщо любиш
ти мене —
Поцілуй у сраку.

Ти не стій під вікном
І не мани пальцем,
Бо не вийду і не стану
Із таким засранцем.

На столе лежит гитара,
На гитаре ложка.
Под столом лежит
Тамара,
На Тамаре — Гошка.

— Ой хто ж то пішов
Попід вербами?
— Та то мій дуралей
Світить ребрами!

ЗАГАДКИ

1. Кругленьке, довгеньке, на чолику лисеньке.
2. Шатається, мотається, попід піч ховається.
3. Кріпко стоїть, слабко висить, сам косматий, кінець лисий.
4. Біг біглець, задрав кінець, нагнав дівку, шурх у дірку.

Записав ПАВЛО ЧУБИНСЬКИЙ *(1839—1884)*

ВІДПОВІДІ: 1.Гарбуза. 2.Віник. 3.Горох. 4.Кінчик і замок.

ПАРОДІЇ

АНАТОЛІЙ КРАТ

СМЕРТЕЛЬНИЙ ПЕРЕЛЯК

Йду у сон, неначе в спогад,
В спогад, наче в сон, бреду...
А з-за хмари місяць рогом
Натякає на біду.
Ну чого тобі, рогатий?
Геть за гору — із села!

Пузиренко Володимир. Живі дощі. Збірка віршів. Сімферополь, «Таврія», 1990, с.35.

Як сомнамбула, у спогад,
Засинаючи, бреду...
А з-за хмари місяць рогом
Натякає на біду.

Хап за голову — рогатий! —
Тільки місяць, а не я...
Нажахав до смерті, клятий,
Накажу йому: до хати
Хай без натяків сія!

ЕРОТИЧНЕ ЗАСТЕРЕЖЕННЯ

А ми зустрілися в тумані...
Струнконога, пишногруда,
тугощока.
Глянеш — не відірвеш ока.
Пригорнувся б до грудей,
То відчув би — Прометей...

Загороднюк Василь. Пам'яттю прийду. Збірка віршів. К., «Молодь», 1990, с.16, 19.

Ох, яка ти тугощока —
Глянеш — не відірвеш ока.
А яка ти струнконога —
Зраджу й заповіді Бога.
А до чого пишногруда —
Вибачайте, що півпуда...
Прикувався б до грудей
Я б і сам, як Прометей!
Стрінеш жінку— придивися
І як слід її торкнися.
Не освідчуйтесь коханій
Так, як я колись— в тумані...

КРОСВОРД

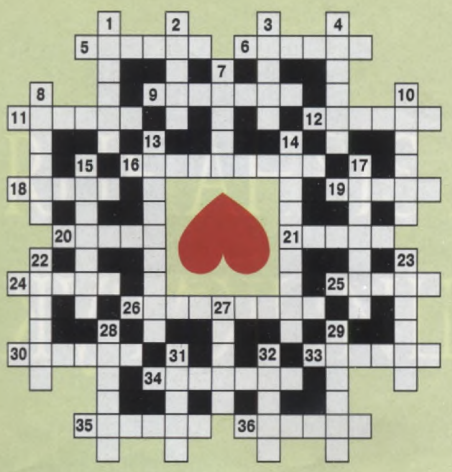

По горизонталі:

5.Французький живописець, автор картини «Оголена». 6.Жіноча прикраса. 9.Виконавець головної ролі в художньому фільмі «Молодо-зелено». 11.Популярна італійська кінозірка, яку називали «Чаплін у спідниці». 12.Втілення жіночої чарівності в давньогрецькій міфології. 16.Режисер-постановник художніх фільмів «Летять журавлі» та «Невідправлений лист». 18.Предмет кохання, пристрасті. 19.Англійський драматург, ровесник Шекспіра. 20.Роман-бойовик Моррелла. 21.Покровителька ліричної поезії, донька Зевса. 24.Автор кіноповісті «Інтердівчинка». 25.Чоловічий голос. 26.Картина Васнецова. 30.Дійова особа у п'єсі Франка «Украдене щастя». 33.Соромливість, незручне становище. 34.Автор драми «Заручини в монастирі». 35.Шлюбний союз. 36.Відомий кінодраматург, якого кохала донька Сталіна — Світлана.

По вертикалі:

1.Місто в Італії, де відбувалися події, відтворені у п'єсі Шекспіра «Ромео і Джульєтта». 2.Картина Рембрандта. 3.Красень-мисливець у давньогрецькій міфології. 4.Найвищий ступінь захоплення. 7.Молодий симпатичний зброєносець — фігура у ворожильних картах. 8.Угорський народний танок. 10.Трагедія Шекспіра. 13.Невеликий мистецький твір, де зображено таємні стосунки пастушки з лицарем. 14.Засоби догляду за обличчям, волоссям. 15.Опера Бетховена. 17.Спільник, учасник гри. 22.Герой комедії Котляревського «Москаль-чарівник». 23.Сексуальний термін. 27.Жіноче ім'я. 28.Герой опери Чайковського «Черевички». 29.Роман Бальзака. 31.Пора року. 32.Український прозаїк і драматург, автор п'єси «Любов на світанні».

Склав СЕРГІЙ ПЕРЕСТЮК

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД

По горизонталі:
5.Ренуар. 6.Брошка. 9.Тадаков. 11.Маліна. 12.Хаврта. 16.Калатозов. 18.Пісіа. 19.Марло. 20. «Рембо». 21.Европа. 24.Кунін. 25.Тенор. 26. «Аньонушка». 30.Лупман. 33.Конфуз. 34.Шерлан. 35.Альянс. 36.Капітер.

По вертикалі:
1.Верона. 2. «Данаа». 3.Оріон. 4.Екстаз. 7.Валет. 8. «Чардаш». 10. «Отелло». 13.Пастораль. 14.Косметика. 15. «Фіделіо». 17.Партнер. 22.Чупрун. 23.Кокетус. 27.Надія. 28.Вакуума. 29. «Тобеск». 31.Весна. 32.Тальан.

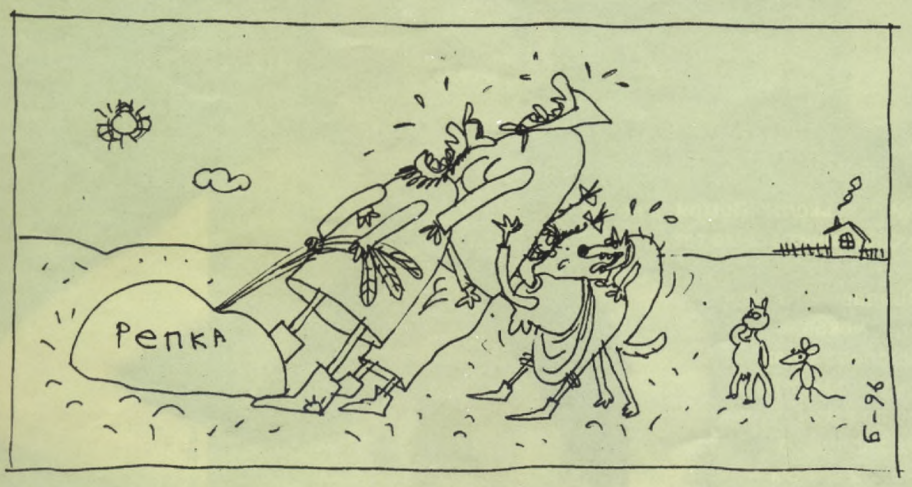

Малюнок: Борис Бубнов

ТАНЬКИ

Н. Т. БАЛІУС

Казав: «Не бійся, бо я буду ніжний»,
Казав: «Кохана, я тебе не скривджу»,
А сам дістав якуюсь залізяку
Й запхнув її мені під саме серце,
А потім витяг... Це і є любов?

***

Коли б я міг зробитись божевільним,
То я б тобі освідчився в коханні, —
Я б всі свої бажання щодо тебе
Спромігся б перекласти у вербальність,
А доки мушу все робити мовчки...

***

Мій прутень — то якась жива істота
Настирна, ще й до біса самостійна, —
Завжди якийсь бентежний зранку,
А то і ніччю спокою не дасть...
І як ти з ним знаходиш спільну мову?

***

Без піхви прутень, — то суха гілляка,
Що і не квітне, і не плодоносить.
Без прутня піхва, — то кудлатий звір, —
Скуйовджений, наляканий, принишклий,
Бо тільки вкупі все це має зміст.

***

Облиш мене і не займай, благаю,
Не випускай на волю того прутня,
Бо він задасть усім великий клопіт —
Мені й тобі, і всій твоїй родині...
Нехай, либонь, сидить собі у штанях!

***

Як горобця б, спіймати мрію прутня...
Спочатку пестити його в долонях
І годувати ротом, мов пташину...
А потім засадити б його в піхву,
Неначе в клітку... Най собі співає...

ЯПОНСЬКІ ПЛАВКИ

СЕРГІЙ КРИВОНОС

Вчора друзі добрі розказали,
Що не десь в далекому краю,
А у нас, на ринку край вокзалу,
Закордонні плавки продають.

Ах, спасибі вам за звістку, братця,
Скільки часу їх шукав я — страх!
Бо ж не можу я на пляж з'являться
В старомодних брежнєвських трусах.

Ось і ринок.Підморгнуло сонце:
Це, мовляв, не плавки — божий дар.
Лиш подумать — як могли японці
Розкрасивить красно свій товар!

Я приміряв плавки ті барвисті...
Хе! Моєї тут нема вини,
Що в однім пікантнім дуже місці
«Божий дар» для мене затісний.

Покрутив сюди-туди печально,
Й думалось, додому ідучи:
Для японця, може, це й нормально,
Що ж до мене — давить, хоч кричи.

Хай і так, зате усьому світу
Я готовий з радістю сказать:
Все ж і ми щось маєм ваговите,
В чім японцям нас не обігнать.

Переклав з російської
ІВАН САВИЧ

НОВИНИ СІЛЬСЬКОЇ МОДИ

На завершення вечорниць доярка Марія Простопчук продемонструвала подругам туфлі на високих підборах, які купив для неї у Конотопі механізатор широкого профілю Степан Середенко. У селі подейкують, що вони мають стати цього року надзвичайно модними.

Фото Paris Match

ВЕЧОРНИЦІ

ЧОТИРИ ЗІЗНАННЯ ІРИНИ ШИНКАРУК

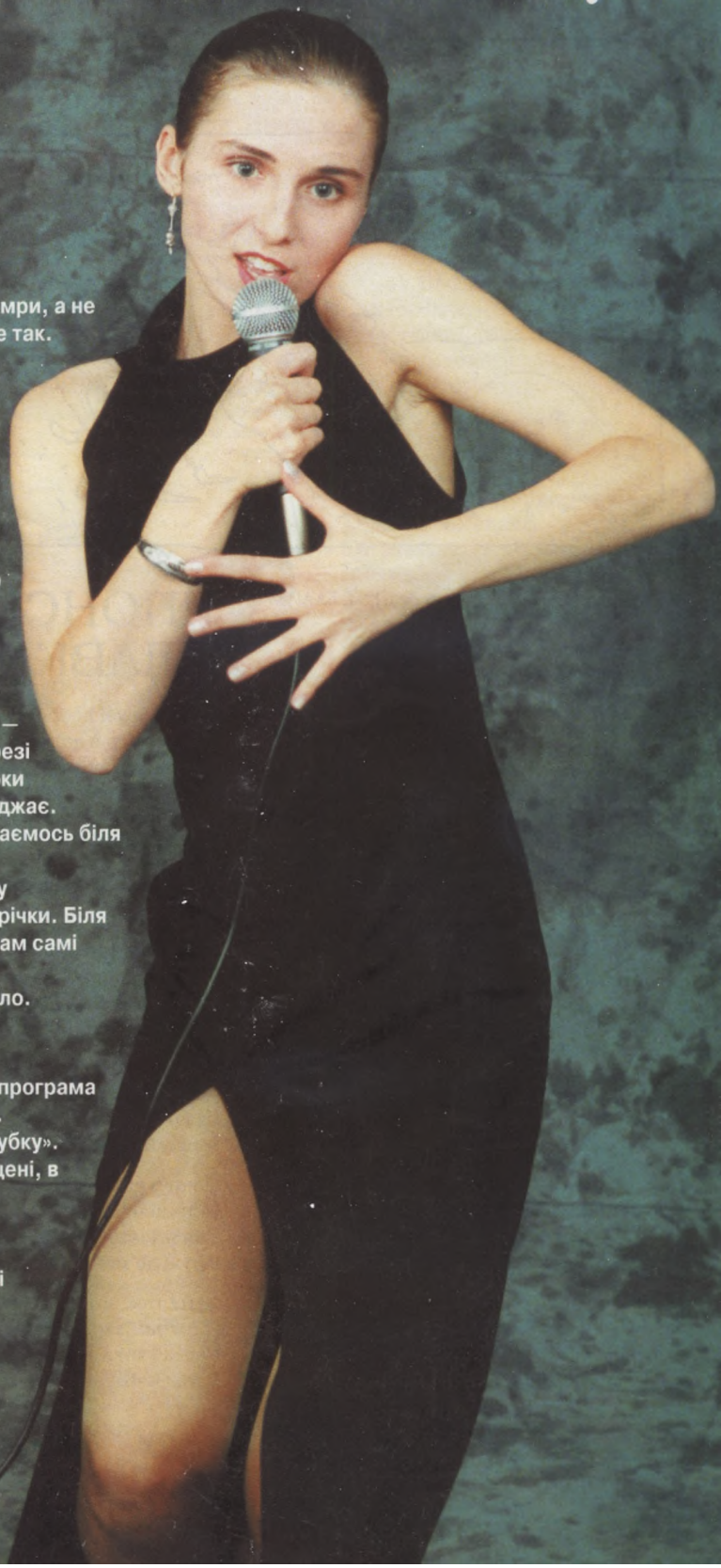

1. ПРО ПЕРШИЙ ПОЦІЛУНОК

Колись у школі почула слова Миколи Чернишевського: «Помри, а не віддай поцілунку без кохання». Поклялася собі чинити саме так. Але…

Закінчився концерт, присвячений дню стародавнього міста десь аж біля кордону з Росією. Всіх нас чекав багатогодинний переїзд. Втомлена, але щаслива сідаю до автобуса. Біля мене — вільне місце. Чомусь захотілось побачити поруч себе саме його. Він чудово співає. І, мабуть, уміє читати мої думки. Бо залишає хлопців, з якими виступає на сцені, і підсідає до мене. За вікном — темінь. Він говорить мені теплі, лагідні слова. Я заплющую очі, наче дрімаю. Він пропонує своє плече. Я схиляю голову і раптом відчуваю поцілунок. Приємно і солодко. Жаль тільки, що без кохання…

2. ПРО ПЕРШЕ КОХАННЯ

Літо. Липень. Мені 12 років. Я на канікулах у бабусі. Вдень — річка, ліс, увечері — багаття, веселі й довгі розмови на березі Унави. А поряд завжди він. Високий. Вродливий. На три роки старший від мене. Опівночі повертаюсь додому. Він проводжає. Намагається обійняти. Не дозволяю. Тримаю марку. Прощаємось біля воріт. До завтра.

А назавтра — на підвіконні квіти. Знаю — від нього. Не можу дочекатись вечора. Ледь починає темніти — біжу на берег річки. Біля вогнища лише хлопці. І він. Хочу підійти, але вагаюсь. Бо там самі хлопці. Чую брудну лайку. З його вуст…

Зупиняюсь як укопана. І повертаюся додому. Почуття зникло. Залишилась образа.

3. ПРО НАЙЩАСЛИВІШУ МИТЬ (ДЕНЬ, МІСЯЦЬ, РІК)

1993 рік, кінець травня, фінал «Червоної рути». Конкурсна програма затягується. Наближається північ. Оголошують мій виступ. Відчуваю за спиною крила. І не лише тому, що співаю «Голубку». Розумію — сьогодні у мене вийде все. Музика скрізь. На сцені, в залі, в душі. Здається навіть, що це зовсім не я в світлі прожекторів…

Після останнього акорду — пауза. Довга-довга. А потім — вибух оплесків. А потім — шаленство залу. А ще — батькові сльози. Я вперше бачила, як плакав батько. Від щастя. Зрозуміла — перемога.

4. КОХАННЯ — це… найсвітліше і найважливіше людське почуття. Воно не дає завмерти життю. Я люблю — тому і співаю. Я люблю — тому і живу. ♥

Фото: Олексій Шульга

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ
ЕРОТИКИ

Лоренцо Бартоліні (1777-1850). ХЛОПЧИК-ВИНОРОБ. Близько 1815 р. Мармур. Висота 128 см

Бекон Френсіс

(1561—1626)

Англійський філософ і гуманіст оцінював ерос як безумство і пропонував витіснити його на периферію людських пристрастей:

«Серед усіх великих і достойних людей (давніх чи сучасних, про яких збереглася пам'ять) немає жодного, хто захоплювався коханням до божевілля; це говорить про те, що великі уми і великі справи не допускають розвитку цієї пристрасті, притаманної слабким...

Краще чинить той, хто, не маючи змоги встояти перед коханням, утримує його в належному місці й повністю відокремлює від своїх поважних справ і дій у житті; бо якщо воно втручається у справи, то скаламучує долі людей такою мірою, що ті стають нездатні залишатися вірними власним цілям... Подружня любов створює людський рід, дружня любов вдосконалює його, а розпусна любов його розбещує і принижує».

Переклад з англійської

Білар

(1715[?] — 1773[?])

Адвокат Білар увійшов у літературу завдяки написаному разом із Жервезом де Латушем роману «Сластолюбний чернець». Вперше книга побачила світ у Парижі 1740 року під назвою «Історія Дом-Бугре, картезіанського монастиря». Твір уразив сучасників відвертістю змалювання любовних сцен, яка набагато перевершила Апулея і Боккаччо. І вразив настільки, що Білара було кинуто до Бастілії (Латуш встиг сховатися).

Слід визнати, що «Сластолюбний чернець» і сьогодні сприймається як річ доволі відверта.

СЛАСТОЛЮБНИЙ ЧЕРНЕЦЬ

(Фрагмент)

...Оскільки пристрасть було вгамовано, я розумів, що час залишити поле битви. Але не зважувався, боячись, що мадам Дінвіль помітить той жалюгідний стан, у якому перебував мій прутень. Я спробував приховати це, та жінка була насторожі. Вона схопила його, тільки-но він вийшов на волю, і почала пестити й обціловувати.

— Ну що ти робиш, дурненький? — бурмотіла Дінвіль. — Невже тобі соромно показати інструмент, яким ти так вправно володієш? Хіба я що-небудь приховую від тебе? Дивись! Ось мої перса. Поглянь на них і можеш пестити скільки забажаєш. Торкнись губами рожевих пиптиків, поклади руку мені на кунку. О, як чудово! Ти і уявити не можеш, якої насолоди ти мені завдаєш, маленький негіднику!

Натхнений жвавістю її пестощів, я відповідав з не меншим запалом. Закотивши очі, вона не переставала дивуватися з вправності мого пальця, а я, відчуваючи приємну теплоту плоті, дедалі глибше занурював палець у її лоно.

Незабаром, завдячуючи її губам, знаряддя моє набуло первісної твердості і зажадало її дедалі сильніше. Проте, перед тим як піти на приступ, я розсунув її стегна, аби гарненько розгледіти вмістилище насолод. Часто те, що ми здійснюємо в передчутті задоволення, буває гострішим, ніж саме задоволення.

Чи є на світі щось пікантніше, ніж брати жінку, яка охоче погоджується з усім, що диктує ваша розбурхана уява? Від екстазу в мене запаморочилося в голові, досить було мені втрапити носом до її чарівниці. Мені захотілося перетворитися на прутня, аби по самісінькі вуха зануритися в її надра. Ось так одне бажання народжує інше, ще безумніше.

Покажіть малу частину персів своєму коханцеві, і він домагатиметься того, щоби побачити усі. Оголіть усі перса, білі та пружні, і йому захочеться доторкнутися до них. Він, неначе безнадійний п'яничка, у якого спрага розгорається з кожним наступним келихом. Дозвольте доторкнутися — він доможеться поцілунку. Дозвольте споглядати те, що нижче паска, — подумає, ніби ви запрошуєте його вкласти дещо проміж ваших ніжок. Його винахідливий розум породжує найвитонченіші фантазії, і він не задовольниться, доки не реалізує їх з вами.

Читачеві неважко здогадатися, що я не довго водив носом по спокусливій шпаринці. За якусь мить я пустився ускоки (сподіваюся, ми пам'ятаємо, що вклинилися у любовне побачення і що воно відбувається на траві під прихистком дерев). Вона сумлінно відповідала випадами угору на кожний мій потужний поштовх. Аби досягти ще тіснішого єднання, я поклав долоні на ті щічки, що нижче спини, а вона закинула ноги мені на поперек. Губи наші були подібні до двох вагін, які пристрасно оброблялися нашими язиками. І от настав екстаз, що підняв нас до небес.

Кажуть, що статева сила — це дар богів, і хоча вони були до мене більше, ніж милостивими, я розгубив свій божественний спадок і тепер змушений був тремтіти над кожною краплею щедрого дарунку небес, щоби з честю завершити розпочате.

Її жадання, навпаки, зростали у тій же пропорції, в якій я втрачав сили. Лише вдавшись до витончених пестощів, їй вдалося обернути мою неминучу поразку на ще одну перемогу. Вона всілася на мене верхи, дозволивши своїм повним персам колихатися над моїм обличчям, — і ну тертися об мою зів'ялу мужність своєю плоттю, яка, здавалося, сама по собі оволоділа безсмертям.

Переклад з французької

Будник Андрій

(нар. 1964 р.)

Український художник, живе і працює у Києві. 1992 року закінчив Київський державний художній інститут. Його роботи зберігаються в Українському музеї м.Нью-Йорка, київському Музеї Лесі Українки, приватних колекціях Іспанії, Німеччини, США.

Дослідженню еротизму А.Будник присвятив ряд робіт: «Жінка з бубном», «Жінка з дудкою», диптих «ДО та ПІСЛЯ», серію «Дивні пристрасті» та ін.

Андрій Будник. БОРОТЬБА ДВОХ ЧУДОВИСЬК (№1). 1992. Полотно, олія

Борхес Хорхе Луїс

(1899—1986)

— видатний аргентинський письменник, один із зачинателів авангардизму в латиноамериканській поезії і прозі. У його розмаїтому, багатожанровому творчому спадку належне місце посідає і тема людських почуттів, у тім числі й кохання в різних його проявах, якот у пропонованій новелі.

ПРОВИННИЦЯ

У Турдері їх звали Нільсенами. Парафіяльний священик казав мені, що його попередник був вельми здивований, побачивши у їхньому домі пошарпану Біблію у чорній оправі, друковану готичним шрифтом; на останніх, чистих сторінках, що їх залишають для записів, він завважив писані від руки дати та імена. То була єдина книжка в домі. Безладна хроніка роду Нільсенів, що згинув, як згине все живе. Будинок, якого тепер уже немає, був валькований, з двома патіо*: головним, вимощеним червоною плиткою, і другим — із земляною долівкою. А втім, мало хто там бував. Нільсени оберігали свою самоту. Спали вони у скупо вмебльованих кімнатах, на дерев'яних ліжках. Їхніми втіхами були кінь, збруя, ніж з коротким лезом, буйні гульбища по суботах та ще спиртне для звеселяння душі. Я знаю, що обидва були високі на зріст, з рудими копицями волосся на голові. Данія чи Ірландія, про які вони, либонь, і не чули, була в крові цих двох креолів. В окрузі боялися Рудих: хтозна, чи не вбили вони кого. Одного разу брати пліч-о-пліч билися з поліцією. Ще кажуть, молодший якось зітнувся з Хуаном Іберрою і здужав за себе постояти, що, на думку людей досвідчених, чимало важило. Були вони й погоничами, і шкури чинили, і худобу забивали, а часом і таврували стада. Знали ціну грошам, тільки на міцні напої та в грі не скупували. Про їхніх родичів ніхто не чував, і ніхто не знав, звідки вони самі з'явилися. Були в них у господі запряг волів та повіз.

І виглядом своїм, і вдачею Нільсени різнилися від корінних старожилів передмістя, які колись дали йому зухвале наймення Баламутний Берег. Оця різниця та ще те, чого ми не відаємо, і пояснює міцну дружбу двох братів. Посваритися з одним означало нажити собі одразу двох ворогів.

Нільсени були гультяї, але їхні любовні походеньки до часу обмежувалися чужими підворіттями чи будинком розпусти. Тому, коли Крістіан привів у дім Хуліану Бургос, це спричинило в селищі чимало балачок. Він, звісно, просто завів служницю, але правда було й те, що дарував їй гарні дрібнички й брав із собою на гулянки. На скромні гулянки в сусідів, де не було заведено відбивати чужих дівчат, а в танцях ще знаходили велику втіху. Хуліана мала мигдалеподібні очі й смаглу шкіру, а досить було поглянути на неї, як вона усміхалась у відповідь. У бідному передмісті, де тяжка праця та повсякденні клопоти рано висушували жінок, вона мала вельми привабливий вигляд.

Попервах Едуардо скрізь бував разом з ними. Та потім нараз вирушив до Арресіфеса — не знаю вже навіщо — і привіз, підібравши по дорозі, якусь дівчину, але через кілька днів прогнав її геть. Він став ще похмуріший, пив у шинку сам-один, усіх уникав. А все через те, що закохався у Крістіанову жінку. В сусідстві, де про це дізналися чи не раніш за нього самого, усі зловтішно чекали, чим скінчиться таємне суперництво братів.

Якось, повернувшись пізно вночі із шинку, Едуардо побачив Крістіанового гнідого коня, припнутого до стовпа під повіткою. Старший брат чекав на нього в патіо, убраний посвятковому. Потім у патіо вийшла і жінка. Крістіан сказав братові:

— Я їду сам на гулянку до Фаріаса. Хуліана зостається. Захочеш — можеш покористуватися.

Голос його звучав владно й дружелюбно. Едуардо закляк на місці, втупившись у брата, і не знав, що йому робити. А Крістіан устав, попрощався з Едуардо, навіть не глянувши на Хуліану — вона була всього-на-всього річчю, — а тоді сів на коня та й поїхав неспішним клусом.

Оце від тієї ночі брати й ділили її. Ніхто до пуття не знає, як минало їхнє життя в цьому ганебному союзі, що порушував добропристойний побут передмістя. Все було гаразд тижнів зо три, але довго так не могло тривати. Обидва не вимовляли ймення Хуліани, навіть гукаючи її, але шукали — і знаходили — приводи до сварок. Коли заходила суперечка щодо продажу якихось там шкур, то сперечалися брати зовсім не про шкури. Крістіан завжди підвищував голос, а Едуардо відмовчувався. Хоч-не-хоч, але вони ревнували ту жінку один до одного. Жорстокі звичаї передмістя не давали чоловікові зізнатися навіть перед самим собою, що жінка може викликати в ньому щось інше, ніж просто бажання володіти нею, — а вони обидва закохалися. І це до певної міри їх принижувало.

Одного вечора на майдані Ломас Едуардо зустрів Хуана Іберру, і той привітав його з кралею, яку йому пощастило відбити у брата. Гадаю, ото саме тоді Едуардо його й одлупцював. Ніхто не мав права насміхатися при ньому над Крістіаном.

Жінка слугувала обом з тваринною покірливістю, але не могла приховати того, що віддає перевагу молодшому, котрий не відмовився від своєї частки, але й не перший завів такий лад у домі.

Якось серед дня Хуліані звеліли поставити два стільці в головному патіо і самій туди не потикатися — братам треба було побалакати. Вона довго чекала кінця розмови, а тоді прилягла спочити в годину сієсти; та скоро по тому її покликали. І наказали поскладати в торбу всі свої речі, навіть скляні чотки та хрестик, успадковані від матері. Без будь-яких пояснень її посадили в повіз і вирушили в дорогу, безмовну й тяжку. Від дощу путівець розгруз, і тільки на п'яту годину ранку вони добулися до Морона. Там і продали її господині будинку розпусти. Про ціну домовилися на місці; Крістіан узяв гроші і половину віддав молодшому братові.

У Турдері Нільсени, вибравшись нарешті з трясовини кохання, яке вже вело їх просто до погибелі, забажали повернутися до свого колишнього життя чоловіків серед чоловіків. І знову почалися бійки, пиятики та сварки. Може, іноді вони й вірили у свій порятунок, одначе незрідка бували — кожен у своїх справах — у невиправданих чи цілком виправданих одлучках. Незадовго до Нового року молодший брат сказав, що йому треба в Буенос-Айрес. А Крістіан подався до Морона й під повіткою біля вищезгаданого будинку побачив буланого коня Едуардо. Увійшов до будинку. Його молодший брат сидів там, чекаючи своєї черги. Мабуть, Крістіан сказав йому:

— Якщо так піде й далі, ми заганяємо своїх коней. Краще хай вона буде в нас напохваті.

Побалакавши з господинею, він видобув з-за пояса гамана, і брати забрали Хуліану з собою. Вона їхала з Крістіаном. Едуардо дав остроги своєму буланому й помчав уперед, аби їх не бачити.

Отож усе повернулося до того, про що ми вже знаємо. Срамотне розв'язання проблеми не стало розрадою, бо обидва принизилися до взаємного обману. Каїн кружляв десь зовсім близько, але й прихильність братів Нільсенів один до одного чимало важила — хто знає, які труднощі й небезпеки здолали вони разом! — і тепер обидва воліли зганяти свою злість на інших. На чужих людях, на собаках, на Хуліані, що була призвідницею розбрату.

Уже доходив кінця березень, але спека все не спадала. Якось у неділю, коли люди рано розходяться по домівках, Едуардо, вернувшись із шинку, побачив, що Крістіан запрягає волів.

— Ходи-но сюди, — сказав він молодшому братові. — Треба одвезти кілька шкур для Пардо. Я вже повантажив. Увечері легше їхати, не так жарко.

Торговий склад Пардо, здається мені, був далі на південь. Вони їхали дорогою Лас-Тропас, а потім узяли вбік. Що ближче до ночі, то ширше розлягалася перед ними рівнина.

Коли поминали поросле осокою болото, Крістіан викинув недопалка сигарети і спокійно промовив:

— Тепер до роботи, брате. А решту зроблять стерв'ятники. Я сьогодні вбив її. Хай лишається тут зі своїми речами. Більше не буде від неї шкоди.

І вони, мало не плачучи, обнялися. Тепер їх пов'язувало ще одне: жінка, з болем принесена в жертву, і потреба забути її.

Переклад з іспанської

* Патіо *(ісп.)* — внутрішній дворик.

Гравюра Франсуа-Ролана Еллуна за малюнком Антуана Борделя до книги «Тереза-філософ», що приписувалась Дідро. 1785

Берніні Лоренцо

(1598—1680)

Італійський скульптор, архітектор, живописець. Окрім того, був талановитим письменником і актором. Вчився у свого батька — живописця і скульптора П'єтро Берніні (1562—1629). Працював у Римі, де швидко став провідним майстром і на багато років визначив шляхи розвитку мистецтва бароко. Берніні сформувався на вивченні пізньої античної скульптури, але, створюючи піднесено-ідеальні образи, він насичував їх драматизмом і непідробною пристрастю. Серед скульптурних робіт найбільш відомі «Екстаз св.Терези», «Блаженна Людовіка Альбертоні», «Давид», «Викрадення Прозерпіни Плутоном», «Аполлон і Дафна».

Боттічеллі Сандро

(1445—1510)

Італійський живописець, представник раннього Відродження. Навіть створюючи полотна на релігійні та міфологічні теми — такі, як «Весна» (1477-78), «Народження Венери» (1483-84), — наповнював їх поезією, тонким прозорим колоритом, при найменшій нагоді прагнув оспівати красу жіночого тіла. Художникові подобалися сучасниці з довгими шиями і дуже спадистими плечима — такими він їх і переносив на полотна. Вислів «боттічеллеві плечі» народився саме від споглядання створених великим італійцем красунь.

Білоус Дмитро

(нар.1920 р.)

Український поет, перекладач, критик. Народився в селі Курмани Недригайлівського району Сумської області. Закінчив Київський університет ім.Т.Г.Шевченка. Дебютувавши у 1942 році збіркою «Осколочним», упродовж активного творчого життя видав понад тридцять книжок для дорослих і дітей. Серед написаного Дмитром Григоровичем Білоусом є ціла низка віршів, які увійшли до скарбниці української поезії.

* * *

Люба, доспіли суниці,
завтра збирати ходім.
В лісі погожі криниці,
липи на схилі крутім.

Впасти на трави квітчасті,
чи прилягти горілиць...
Може, ми знайдемо щастя
десь між червоних суниць?

Ми припадем до криниці,
може, те щастя в воді...

Лоренцо Берніні. ЕКСТАЗ СВ.ТЕРЕЗИ. 1645-1648. Група. Теракота. Церква Санта Марія делла Вітторіо, Рим

Брюсов Валерій

(1873—1924)

Видатний поет, прозаїк, історик і теоретик літератури; на початку XX століття — загальновизнаний лідер російського символізму, в 20-і роки — активний співробітник Наркомпросу, член більшовицької РКП(б). У дореволюційній поетичній творчості Брюсова чимале місце посідають виразні еротичні мотиви (цикли віршів «Еротика», «Ерос, непереможний у битві» та ін.). Щоправда, з радянських видань його творів такі вірші старанно вилучалися.

* * *

Коли ти сядеш на саган*,
Моїх ночей царице,
Вклонюся я твоїм ногам
Та й розпочну молиться.

А потім в мокрі волоски
Свої занурю губи,
І кислий смак, і дрож руки
Моїм бажанням любі.

Шука, шукає мій язик,
Як розпалить жадання
Тих вуст, до котрих я приник,
Чиї люблю здригання.

І ти тремтиш, і от, і от
Твої коліна жмуться,
І — чую! — в мій вологий рот
Вже інші краплі ллються.

1902

У СУТІНКАХ

Присмерк млосний і жагучий,
Відблиск зорей на стіні...
Завмира, лякає, мучить
Тьмяний шепіт в тишині.

«Милий, милий! знов ми
поряд,
Знов зітнутись нам пора:
Виклик всім — мій гострий
погляд,
Наче світ — бліда сестра!

Трути пестощів і тіла
Таємниць сягнула я,
Та і трепетно й несміло
Знов зове сестра моя!

Жаром вуст ми спрагло
станем
Твоє тіло цілувать,
Як вугіллям, ти вустами
Будеш груди обпікать!

Напуваючи нас трунком,
Двох безумних не ревнуй!
Ми поділимо цілунки —
Ти цілуй лише, цілуй!»

Зойк хвилинний незабаром —
Шерех, знов миттєвий
звук, —
Тіней каламуть й примара
Із шістьох жагучих рук.

1903

Переклад з російської
Сергія Чиркова

* Нічний горщик.

Булгаков Сергій

(1871—1944)

Релігійний філософ, богослов, економіст. Навчався у Москві, вивчав політекономію в Німеччині, упродовж п'яти років (до 1906-го) посідав кафедру в Київському політехнічному інституті; разом із М.Бердяєвим видавав релігійно-філософський журнал «Вопросы жизни» (1905). Автор двох трилогій і цілої низки грунтовних досліджень, які поставили його в ряд найвидатніших російських філософів XX століття.

У поглядах на природу кохання розвивав учення про Софію Премудрості Божої як світову душу, жіночну по своїй суті, що вмістила Божественну любов і випромінює її у світ.

СВІТЛО НЕВЕЧІРНЄ

(Уривок з розділу III. 2.Стать у людині)

Повний образ людини є чоловік і жінка в єднанні, в духовно-тілесному шлюбі. Кожен окремо — напівлюдина, проте є самостійною особистістю, іпостассю, має власну духовну долю. Та в надрах душі будь-яка людина залишається істотою двостатевою, тому що інакше неможливим було б її життя. І духовна стать взагалі буває складною, бо кожна особистість являє собою індивідуальне і своєрідне змішення стихії чоловічої та жіночої, і цим зумовлена творча напруга, еротика духу. Ця іманентна шлюбність людського духу містить у собі розгадку творчості, яка є не вольовим актом, а духовним народженням... Чоловіче начало, сонячне, геніальне, логічне, є зачинальним, йому належить тема, мотив, імпульс, з ним пов'язане бачення софійських сутностей, споглядання ідей. Проте ним лише починається, а не завершується творчий акт; безпосереднє творіння здійснюється темним жіночим лоном, «землею душі».

Переклад з російської

Браччоліні Поджо

(1380—1459)

Цього письменника часто називали просто Поджо, або ж Поджо-флорентієць. Він — досить помітна постать в італійській літературі Відродження, автор поважних філософських трактатів, капітальної «Історії Флоренції», невтомний дослідник античних авторів. Та чи не найбільш відома його «Книга фацецій» — коротких і дотепних новелок-анекдотів, у яких віддано належну данину й еротиці. І хоч писано їх «сухою латиною», ще доволі поширеною в ті часи серед освічених італійців, проте звучать вони легко та невимушено, в чому ви можете переконатися самі.

ПРО ЧЕНЦЯ, ЩО ВИСПОВІДУВАВ УДОВУ

Один чернець, із тих, що звуться обсервантами, вислуховував у Флоренції сповідь гожої вдовиці. Розказуючи про свої гріхи, жінка тулилася до ченця і, щоб говорити тихіше, все більше наближала до нього обличчя. Її гарячий молодий віддих розпалив ченця, усе, що в нього спочивало, прокинулось, і він мусив зносити неабияку муку. Геть розвереджений плоттю, увесь тіпаючись, він сказав жінці, що вона може йти, але вдовиця почала просити, щоб він наклав на неї єпитимію. «Єпитимію!» — вигукнув чернець. — Це ви на мене наклали єпитимію!»

ПРО ПАСТУХОВУ ДРУЖИНУ, ЩО МАЛА ДИТИНУ ВІД СВЯЩЕНИКА

Дружина одного пастуха в Ріве, загубленому серед снігів гірському містечку, підгулювала із священиком і мала від нього дитину. Хлопчик зростав і виховувався у хатині пастуха. А коли йому минуло сім років, священик обережно завів розмову з пастухом про те, що малий належить йому, і попрохав пастуха, аби той дозволив йому забрати сина до себе в дім. «Не буде діла, — відказав на те пастух. — Хлопчик народився в моєму домі, і я хочу, щоб він був мій. Бо що б то мали робити я і мій господар, коли б усіх ягнят, котрі народжуються від овець, покритих чужими баранами, мали віддавати власникам тих баранів».

ПРО ЛІКАРЯ, ЩО ЗГВАЛТУВАВ ХВОРУ ДРУЖИНУ КРАВЦЯ

Один кравець із Флоренції покликав до хворої дружини знайомого лікаря. Лікар прийшов до неї, коли чоловіка не було вдома, і, попри жінчин опір, згвалтував її. Ідучи, він зустрів кравця і сказав йому, що лікування проходить добре. Та, прийшовши додому, кравець побачив, що дружина сама не своя і вся в сльозах. Довідавшись, у чому річ, він нічого нікому не сказав, а наступного тижня, узявши з собою дорогої тонкої матерії, вирушив до лікаревої дружини і сказав їй, що чоловік її замовив йому пошити для неї сорочку. А щоб зняти мірку, жінка — була вона дуже гожа із себе — мала роздягтися майже до голого тіла. Коли вона це зробила, кравець, скориставшися з того, що більш нікого там не було, згвалтував її і в такий спосіб відплатив лікареві його ж таки монетою. Згодом сам йому в тому й зізнався.

Переклад з латинської

Богема

— так називають середовище людей мистецтва: художників, акторів, музикантів, поетів. Богемі приписують особливу розбещеність, що нерідко є цілком справедливим. Проте громадський осуд у жодній країні не виправив мораль богеми.

Благословення шлюбне

— акт, що має магічну силу, за допомогою якого молодим передається дієва сила кохання. Батьки, священик, благословляючи наречену й нареченого, прагнуть об'єднати їх в одне любовне поле.

Біфалос

— чоловічий статевий орган, який складається з двох нормально функціонуючих членів. Дослідження показали, що приблизно на 10 000 чоловіків припадає один власник біфалоса.

Гері Гріффін у книзі «Як збільшити розмір чоловічого статевого члена» наводить такий цікавий факт:

Кубинець Хуан Батіста дос Сантос народився з двома великими прутнями. Про нього писали, що Хуан «був наділений дивовижною пристрастю: він спалахував хіттю від самого погляду на жінку. Зазвичай при зляганні дос Сантос користувався обома членами: коли сягав оргазму один, він починав роботу другим».

Гравюра Франсуа-Ролана Еллуна за малюнком Антуана Бореля в стилі Агостіно Каррачі до книги «Французький Аретіно», опублікованої в Лондоні 1787 р.

Борель Антуан

(1743 —1810)

Антуан Борель, майстер малюнка і гравер по міді, народився в Парижі. Працюючи разом із гравером Франсуа-Роландом Еллуном (1745—1810), здобув славу неперевершеного ілюстратора так званої альковної французької літератури XVIII століття. Їхня блискуча майстерність щедро оплачувалася відомим видавцем Казіном, який розбагатів завдяки виданню еротичної літератури. Серед робіт славного дуету відзначимо ілюстрації до сонетів Аретіно, до «Сластолюбного ченця», що його вважають першим порнографічним (за мірками тих часів) романом, до «Фанні Хілл» Джона Кліленда та італійської поеми Чарлза Борде «Pargapilla».

Наприкінці життя Борель почав ілюструвати твори іншої тематики — зокрема Плутарха, давньогрецькі драми і трагедії.

Сандро Боттічеллі. ВЕСНА (ЦАРСТВО ВЕНЕРИ). 1477-1478. Олія на дошці. Флоренція, галерея Уффіці

Бажан Микола

(1904—1983)

Літературознавці нарекли Миколу Бажана майстром карбованого слова. У своїх віршах і поемах він оспівував архітектурні стилі, революційні катаклізми, сягав глибин математичних законів, розгадував «глибини звіриних афазій». Здавалося, що йому, зануреному в ці суспільні й філософські проблеми, немає діла до інтимних почуттів, що його поетика просто не пристосована до їх прославляння. І все ж у доробку Миколи Бажана, на щастя, можна виділити кілька творів, у яких оспівано й любовний шал, і гіркоту розлуки. Одним із перших у цьому ряді стоїть вірш «Мене зелених ніг...» (1924). Тут еротика майже губиться у вихорі футуристичного звукопису (М.Бажан починав як футурист). І все ж посеред цього буяння алітерацій і асонансів вирізняються два рядки:

О коло, локон лих
у голих ніг і мхів твоїх, —

позначені неприхованою чуттєвістю.

У вірші «Імобе з Галаму» (з «Негрського циклу», 1924) поет змальовує бамбулу (весняний негрський танок) і вражаючий «грудей жіночих чорний чад».

Згодом вірш М.Бажана одягнеться в строгі шати сонета («Я не фанатик сонета. Просто я люблю добрий вірш», — ніби виправдовуючись перед побратимами-футуристами, зізнається в 1927 році поет): його улюблені слова-раритети гармонійно поєднаються зі старовинною віршовою формою. Це й будуть такі шедеври, як «Любисток» та «Розмай-зілля», де на тлі вишуканої барвистої словесної плахти вирізнятимуться своєю достовірністю й точністю і «рожевий слід... на грудях», і роздерті «прикрас плетіння». Не менш вражаючим є й Бажанів вірш «Ніч полонянок».

І все ж інтимна лірика не стане домінуючою в творчості М.Бажана. Більше того, у «Брамі» (1928) архітектурний стиль бароко буде уподібнено до «шпетних ігрищ» та оргій бундючних і хтивих гетьманят, а в «Фокстроті» (1928) джазову композицію описано як стенограму «коректної хіті».

Після смерті поета в його архіві було виявлено ряд творів, які прикрасили б будь-яку збірку інтимної лірики. М.Бажан писав вірші про кохання, однак не публікував їх, не бажаючи, очевидно, оприлюднювати рядки про любов, про долоні, які пахнуть парфумами коханої, злитими нею на руки чоловіка.

Звичайно, поет мав на це повне право. Наш же обов'язок — нагадати читачам про ті рядки в його творчості, які не перестають вражати глибиною почуття та високою майстерністю його відтворення.

* * *

Мене зелених ніг,
тіл тюль люля хміль.
О, хто зазирає ввечері на зорі
в хвиль сльотну толь?

Маг гамм втом —
гілля хили чоло.
Лягай, гаї лагун
на килим, легінь лон.

О коло, локон лих
у голих ніг і мхів твоїх.
Не келих хилить літо то —
а плахту,
не конопель стон —
жах туг —
тінь туг.
Коло плеса оплетене тло
навкруг,
Плахта там.

[1923]

РОЗМАЙ-ЗІЛЛЯ

III

Кінчається ночей вільготних
половіння,
І круглих зір достиг багатий
урожай.
В чарованих гаях ти, дівчино,
чекай
Собі ядерного і чистого насіння.
Мов келих пінявий, проллялось
через край
Ярких, жаждивих снів солодке
шумовиння.
Роздерла на собі своїх прикрас
плетіння
І гостю зайшлому докинула
розмай.
Віддала всю любов забрати в ярий
свид,
Упавши на моріг, розкривши
плідні чресла,
На запашній землі п'ючи росу і піт.
А потім підвелась, пішла, і їй услід
Покірлива луна, мов марний дар,
понесла
Прощальний тихий клич
і дальній стук копит.

1926

Лоренцо Бартоліні. НІМФА, ЯКУ ВЖАЛИВ СКОРПІОН. Мармур

Бартоліні Лоренцо

(1777—1850)

Італійський скульптор, представник пізнього класицизму. Проте, віддаючи данину закликам «вивчати античні зразки, щоби виправляти вади природи», він висунув гасло: «вивчати природу — і потім створювати ідеал краси». Так чи інакше, Бартоліні створив цілий ряд скульптур такої досконалої довершеності, що вони викликають захоплення глядачів уже впродовж двох століть. Серед найвідоміших — «Німфа, яку вжалив скорпіон», «Хлопчик-виноградар», «Покора» та деякі інші.

Болеро

— іспанський парний танець з яскравим ритмом. Має надзвичайно пристрасний і збуджуючий характер. В Іспанії його виконують у супроводі гітари та кастаньєт.

МІНІСТЕРСТВО КУЛЬТУРИ І МИСТЕЦТВ УКРАЇНИ

КИЇВСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ КУЛЬТУРИ ТА МИСТЕЦТВА

продовжує зимовий набір студентів на перший курс денної, заочної та екстернатної форм навчання зі спеціальностей:

7.020101 «КУЛЬТУРОЛОГІЯ»

(спеціалізації: менеджер культурно-дозвіллєвої діяльності, менеджер шоу-бізнесу, спеціаліст з правових питань соціально-культурної сфери, менеджер міжнародного туризму, соціолог культури, викладач теорії та історії культури, викладач історико-етнокультурологічних дисциплін).

7.020102 «БІБЛІОТЕКОЗНАВСТВО І БІБЛІОГРАФІЯ»

(спеціалізації: бібліотекар-бібліограф публічних бібліотек, бібліотекар-бібліограф дитячих та юнацьких бібліотек, бібліотекар-бібліограф спеціальних наукових бібліотек, книгознавець-бібліограф спеціальних наукових бібліотек, бібліотекар-бібліограф шкільних бібліотек, менеджер бібліотечно-інформаційних систем).

7.020103 «МУЗЕЙНА СПРАВА І ОХОРОНА ПАМ'ЯТОК ІСТОРІЇ ТА КУЛЬТУРИ»

(кваліфікація: історик-музеєзнавець).

7.920104 «НАРОДНА ХУДОЖНЯ ТВОРЧІСТЬ»

(спеціалізації: народне театральне мистецтво — кваліфікації: керівник народного театрального колективу; режисер театралізованих свят і обрядів; режисер естради; режисер телебачення, звукорежисер, оператор телебачення, телекоментатор та ведучий телепередач, менеджер-продюсер телебачення, викладач фахових дисциплін; народне хореографічне мистецтво (кваліфікація: керівник ансамблю народного танцю); сучасна та бальна хореографія (кваліфікації: керівник колективу бального танцю; керівник колективу сучасного танцю, викладач фахових дисциплін); народне пісенне мистецтво (кваліфікації: керівник академічного та народного хору, керівник фольклорного ансамблю, виконавець народних пісень, викладач фахових дисциплін); народне інструментальне мистецтво (кваліфікації: керівник оркестру народних інструментів, керівник капели бандуристів, керівник духового оркестру, керівник естрадного ансамблю, викладач фахових дисциплін).

7.020105 «ДОКУМЕНТОЗНАВСТВО ТА ІНФОРМАЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ»

(спеціалізації: документознавець-менеджер органів державної влади і управління, документознавець-референт органів наукової інформації, документознавець-архівіст, менеджер інформаційної діяльності, документознавець-перекладач спеціальних документів, менеджер патентно-ліцензійної діяльності).

7.050203 «МЕНЕДЖМЕНТ У НЕВИРОБНИЧІЙ СФЕРІ»

(кваліфікації: менеджер-економіст соціально-культурної сфери, спеціаліст по зв'язках з громадськістю, («public relations»), спеціаліст з інформаційного менеджменту, спеціаліст з маркетингового менеджменту).

Університет має сертифікат № 110059
найвищого IV рівня акредитації.
Ліцензія № 111306.

Адреса університету: 252042, Київ, вул.Чигоріна, 20.
ПРИЙМАЛЬНА КОМІСІЯ ПРАЦЮЄ БЕЗ ВИХІДНИХ з 9.00 до 18.00.

Телефони: (044) 295-44-03, 295-85-27
тел./факс 295-43-86

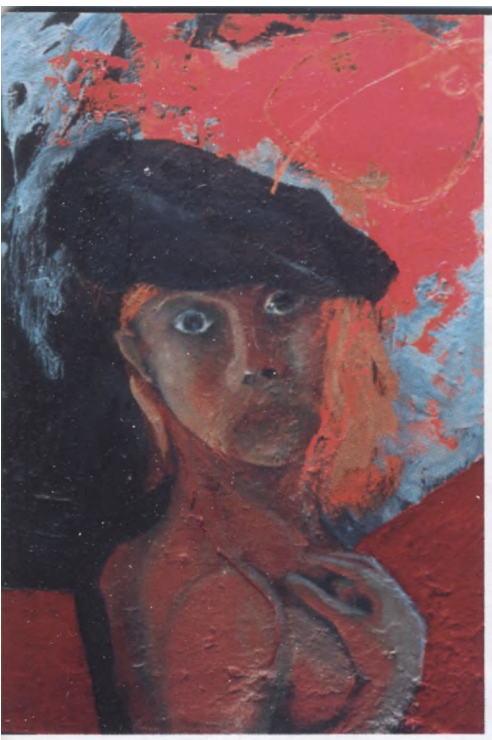

ГАЛЕРЕЯ

ХУДОЖНИК З ЧЕ

СТАС ЛІШАНСЬКИЙ відомий нашим читачам як один із авторів мистецької рубрики «Галерея». А тим часом він — цікавий художник-концептуаліст, сміливий і талановитий експериментатор. Тому сьогодні мова про самого Стаса, його творчість.

— КОЖЕН ХУДОЖНИК МАЄ ПЕВНІ ОСОБИСТІ МОТИВИ У МИСТЕЦТВІ. ЯКОЮ МІРОЮ ТВОЄ ПРИВАТНЕ ЖИТТЯ ВПЛИВАЄ НА ПРОЦЕС ТВОРЕННЯ КАРТИН?

— Творчість і особисте життя нерозривні. Зміни у стосунках з оточенням корегують творчість як на свідомому, так і на підсвідомому рівні. Інакше й бути не може. Якщо художник не пропускає життя через себе, він перетворюється на спекулянта.

— ДЕЯКІ ТВОЇ РОБОТИ ПРОНИЗАНІ ЕРОТИЗМОМ, ІНШІ АБСОЛЮТНО АСЕКСУАЛЬНІ. ЯК ТИ СТАВИШСЯ ДО СЕКСУАЛЬНОЇ РЕВОЛЮЦІЇ, ХВИЛІ ЯКОЇ ЗДІЙНЯЛИСЯ У ШІСТДЕСЯТІ РОКИ НА ЗАХОДІ І, НАРЕШТІ, ДОКОТИЛИСЯ ДО НАС?

— Нормальне, надихаюче явище, хоча і страждає на «дитячу хворобу лівизни». Що ж до моїх робіт... Розумієш, це моя реакція на зовнішні подразники. Коли я у черговий раз усвідомлюю, в яких умовах ми нині змушені жити, я стаю фригідним. Та коли помічаю, що навіть у періоди недоїдання люди умудряються цікавитись одне одним не лише гастрономічно, — дух мій постає з попелу.

— НАСКІЛЬКИ Я РОЗУМІЮ, ТВОЇ РОБОТИ МАЮТЬ КІЛЬКА ПЛАНІВ. НА ОДНОМУ— БУТТЯ ЛЮДИНИ ВЗАГАЛІ. НА ІНШОМУ — ЗАВДАННЯ ЗВУЖЕНЕ ДО КОНКРЕТНИХ СТОСУНКІВ МІЖ СТАТЯМИ. ОТОЖ СКАЖИ: СУТО ЕРОТИЧНІ СЮЖЕТИ Є КОМЕРЦІЙНИМИ, ТОБТО РОЗРАХОВАНИМИ НА ІНТЕРЕС, ЧИ ЦЕ ТВОЯ МАНЕРА САМОВИРАЖЕННЯ?

— Інтерес до кохання чи триразового харчування як такий не може бути кон'юнктурним. Та й чи варто відмовлятися від теми лише тому, що вона стала сумнопопулярною і з'явилася загроза звинувачення в кон'юнктурі? Як рядовий член соціуму я просто більш вільно виражаю його інтереси. Якщо я роблю це добре, виходить Твір. Якщо погано — неминуче виникає розмова про кон'юнктуру. Але це вже тема особистого таланту.

— ЯКОЮ МІРОЮ ТИ ЗАЦІКАВЛЕНИЙ У ПОДАЛЬШІЙ ДОЛІ КАРТИН? ЧИ ТОБІ БАЙДУЖЕ, У ЧИЇ РУКИ ВОНИ ПОТРАПЛЯТЬ?

— Ні, звичайно. Але тут слід вести мову

ТВЕРТОГО РИМА

про проблему батьків і дітей. Навряд чи, приміром, моя дочка питатиме в мене, як і з ким їй жити. Моя думка щось для неї, сподіваюсь, важитиме, але остаточне рішення буде за нею. Так і з картинами. Хочеться, щоб кожна потрапила до хороших рук. Але ж якщо робота добра, то й вона здатна вплинути на ці руки, і вони стануть трішки кращими... Окрім того, моя сім'я дотримується суворого правила: їсти щодня і, бажано, тричі. Так що доводиться шукати можливості поєднання ідеалізму з конформізмом.

— НИНІ ТИ ЖИВЕШ І ПРАЦЮЄШ У КИЄВІ. АЛЕ Я ЗНАЮ, ЩО ТРИВАЛИЙ ЧАС ТИ БУВ ТІСНО ПОВ'ЯЗАНИЙ З МОСКВОЮ, ЇЇ КУЛЬТУРНИМ ЖИТТЯМ. ЩО ТИ ТАМ РОБИВ, ЧОГО ДОСЯГ?

— Почалося з того, що я у 1985 році вступив на постановочний факультет студії МХАТу. Відтоді, по суті, займаюся живописом. Працюючи у творчому об'єднанні «Інкубатор Живопису», брав участь у різних акціях і виставках московського андерграунду. Член «бульдозерної» спілки художників «Мала Грузинська», член Міжнародної Федерації художників і графіків при ЮНЕСКО. Характер нордичний, стійкий... Вибач, захопився.

— НАСКІЛЬКИ ТИ ІНТЕГРУВАВСЯ В АРТ-ПРОЦЕС У КИЄВІ? МАЮ НА УВАЗІ ПЕВНУ КЛАНОВІСТЬ ГРУП ХУДОЖНИКІВ І ГАЛЕРЕЙ, КОЛИ ОДНА ГАЛЕРЕЯ ПОКАЗУЄ ТЕ, ЩО НЕ ПОКАЗУЄ ДРУГА, А ТРЕТЯ ВІДРІЗНЯЄТЬСЯ ВІД ПЕРШИХ ДВОХ. І ЩО Б ТИ ХОТІВ ПОБАЖАТИ, ЯК ХУДОЖНИК, КИЇВСЬКОМУ МИСТЕЦЬКОМУ СВІТОВІ?

— Що може ембріон побажати власній матері? Напевне, аби вона його успішно вивела на світ. Щодо клановості... У мистецтві так не можна: «комуністи — ліворуч, демократи — праворуч», — а ті й розійшлися, підводячи під це філософські бази. Визначити, хто до чого належить,— то справа мистецтвознавців. Мене, припустімо, постійно кидає в різні боки. Сьогодні захопило одне, завтра — інше. Манера письма, відповідно, теж змінюється. А інтегруватися мені спеціально не довелося. Я тут народився і півжиття прожив. У творчості моїй можна знайти й інтернаціональні риси, й українські. Але я не певен, що, з погляду мистецтва, принципово важливо, де народився художник — у Третьому Римі чи у Четвертому. ♥

Інтерв'ю провів
ОЛЕКСАНДР ЄВТУШЕНКО

- Та, Ким Я Не Народився. 1996. Полотно, олія. 80x60
- Він Та Вона. 1995. Полотно, олія. 80x60
- З Життя Членистоногих. 1995. Полотно, олія. 70x100
- Народження Світу. 1996. Полотно, олія. 70x100
- Танок На Траві. 1994. Полотно, олія. 60x60
- Хто Ти? 1997. Полотно, олія. 127x70
- Сон. 1995. Полотно, олія. 80x60

З УСІХ МИСТЕЦТВ НАЙВАЖЛИВІШИМ Є МИСТЕЦТВО КОХАННЯ

Передплачуйте і читайте журнали «Лель» і «Лель-ревю»!

Протягом 1998 року ви прочитаєте:

- повість Михайла Молявка «Світ незабутніх предків» — про сексуальні звичаї дохристиянської України;
- нові історії з «Пасіки Діда Андрія» та з «Алькова Ігоря Ченича»;
- «Як звести з розуму коханця» — поради жінкам на кожен день;
- подальші випуски «Енциклопедії світової еротики»;
- продовження циклу «Перша шлюбна ніч»;
- нові переклади із скарбниці світової еротичної прози та поезії;
- багато інших унікальних матеріалів.

Передплатний індекс «Леля» — 74283.

Передплатний індекс «Леля-ревю» — 74288.

«ЛЕЛЬ» і «ЛЕЛЬ-РЕВЮ» — журнали, яких нам усім не вистачає.